

ВЕРХОВНИЙ ЛІДЕР ІРАНУ АЯТОЛА ХАМЕНЕЇ ВБИТИЙ. ЧОМУ ВІН ТАКИЙ ВАЖЛИВИЙ

28 лютого в результаті спільної повітряної операції США та Ізраїлю проти іранського режиму був убитий верховний правитель Ірану аятола Алі Хаменеї.

Зранку 1 березня Іранське інформагентство IRNA підтвердило загибель радника вбитого Алі Хаменеї - секретаря Ради з оборони Ірану Алі Шамхані, а також командувача іранського Корпусу вартових Ісламської революції Мохаммада Пакпура.

Протягом усієї суботи під час атаки США та Ізраїлю на Іран вони завдали ударів у тому числі по району Тегерана, де була резиденція Хаменеї. Але високопосадовці в іранському уряді заявляли пресі, що Хаменеї немає в столиці, а ймовірно, навіть у країні. При цьому твердили, що він перебуває у безпеці.

"Хаменеї, один із найзліших людей в історії, мертвий", - написав президент США Дональд Трамп на сторінці у Truth Social ввечері 28 лютого.

"Це справедливість не лише для народу Ірану, а й для всіх великих американців", - написав Трамп. - "Він не зміг уникнути нашої розвідки та високотехнологічних систем стеження, і, тісно співпрацюючи з Ізраїлем, він чи інші лідери, які були вбиті разом з ним, нічого не могли зробити".

"Це єдиний найбільший шанс для іранського народу повернути свою

аятола Алі Хаменеї
Фото: Вікіпедія

країну", - додав президент США.

Раніше прем'єр-міністр Ізраїлю Біньямін Нетаньяху казав про "зростаючу кількість ознак" того, що верховний лідер Ірану "зник".

Проте в офісі аятоли заявляли про "психологічну війну" на тлі повідомлень про смерть Хаменеї і заперечували загибель.

"Ворог вдається до методів психологічної війни, і всі повинні тримати це в голові", - цитував Reuters офіційного представника офісу верховного лідера Ірану аятоли Алі Хаменеї.

Але агентство Reuters, посилаю-

чись на високопоставленого ізраїльського чиновника, повідомляло, що тіло аятоли Алі Хаменеї знайшли.

Ахіос, посилаючись на джерело, вказувало, що посол Ізраїлю в США Схієль Лейтер повідомив американським чиновникам, що Хаменеї був убитий в результаті удару по його комплексу в Тегерані.

Кілька ізраїльських ЗМІ, включаючи News 12 та Times of Israel, посилаючись на ізраїльських чиновників, також стверджували, що верховний лідер помер.

На тлі інформації про смерть у різних районах Тегерана люди раділи та святкували, повідомляють джерела BBC Persian, - люди сигналізували та кричали на знак святкування.

Раніше телеканал News 12 повідомляв, що, за оцінками Ізраїлю, Хаменеї "принаймні поранений" - і що ця оцінка базується не на супутникових знімках зруйнованого президентського комплексу, а на інформації від анонімних джерел.

На декількох перевірених відео з Тегерана було видно великі стовпи диму, що здіймаються над столицею Ірану.

Значна кількість іранців вважають Хаменеї єдиним винуватцем того, що Іран вступив на шлях конфлікту з Ізраїлем та США - що призвело до значних руйнувань для його країни та її народу.

Вони звинувачують його у пере-

слідуванні ідеологічної мети знищення Ізраїлю. Цього багато іранців не підтримують.

Також іранці звинувачують Хаменеї у тому, що вони називають дурістю - його переконання, що досягнення ядерного статусу зробить його режим непереможним.

Санкції паралізували іранську економіку, перетворивши найбільшого експортера нафти на бідну тінь самого себе.

"Важко оцінити, як довго іранський режим зможе проіснувати в умовах такого значного тиску, але це схоже на початок кінця, - говорила в розмові з BBC у червні 2025 року професор Ліна Хатіб, науковий співробітник університету Гарварду. - Алі Хаменеї, ймовірно, стане останнім "верховним лідером" Ісламської республіки у повноцінному значенні цього слова".

Режим аятоли зі своїми дуже жорсткими релігійними правилами втратив довіру багатьох іранців.

Останні десятиліття було кілька хвиль протестів з вимогами послаблення суворих правил. Остання масові протести у січні 2026 року Хаменеї втопив у крові - за різними даними, влада розстріляла на вулицях десятки тисяч молодих людей.

Вікторія Калімбет,
Віталій Червоненко,
BBC News Україна

НАПАД НА ІРАН ЗМІНИТЬ СИТУАЦІЮ ДЛЯ УКРАЇНИ: ЕКСПЕРТ ПОЯСНИВ ДЕТАЛІ

Експерт Володимир Горбач аналізує, як зіткнення США та Ірану вплине на фронт в Україні

Події на Близькому Сході фактично означають відкриття «другого фронту» у глобальному протистоянні. Пряме зіткнення США та Ірану руйнує геополітичну вісь Москва-Тегеран та може змусити Кремль до неочікуваних поступок.

Таку думку висловив виконавчий директор Інституту трансформації Північної Євразії Володимир Горбач у Facebook.

Ознаки глобальної війни

На переконання аналітика, попри умовність термінів, зараз світ спостерігає ознаки потенційно Світової війни. Горбач виділяє три ключові фактори:

Глобальні театри бойових дій: війна перестала бути регіональною. Напад на Іран аналітик називає «справжнім другим фронтом».

Участь світових держав: США фактично вступили у війну з Іраном на боці Ізраїлю, тоді як РФ продовжує

Напад США на Іран / © zman.com

агресію проти України. Китай поки залишається «за кулісами», намагаючись керувати процесами.

Кінець старого світопорядку: поточні події фіксують незворотність руйнування попередньої системи міжнародної безпеки.

Шанс для України та крах «осі зла»

Володимир Горбач зазначає, що відкриття другого фронту в Ірані несе для України не лише загрози, а й стратегічні можливості. Демонстрація військової та політичної сили США в Ірані може мати потужний

психологічний ефект на керівництво РФ.

«Це потенційно може схилити Кремль до нечуваної з їхнього боку зговорливості. Особливо під тиском Китаю, якщо він буде», - вважає експерт.

Крім того, аналітик вказує на кризу у відносинах країн-агресорів. На його думку, військовий союз Ірану та РФ продемонстрував свою неспроможність.

Експерт резюмує, що інерційний сценарій та імітаційні переговори з агресором можуть перейти в нову якість, що дає надію на позитивні зміни для України.

Нагадаємо, Україна та Росія розраховують провести новий раунд мирних переговорів за посередництва США вже цього тижня попри загострення ситуації на Близькому Сході та військову кампанію адміністрації президента США Дональда Трампа проти Ірану.

Світлана Несчетна

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЛУК ТА ЛУОКК – ВІДДІЛ ТОРОНТО

1 березня 2026 року відбулися чергові річні Загальні збори Торонтського відділу Ліги Українців Канади (ЛУК) та Ліги Українок Канади (ЛУОКК). Подія стала нагодою підсумувати діяльність організацій, обговорити плани на майбутнє та відзначити внесок членів громади у підтримку українців як на фронті, так і в культурній та гуманітарній сферах.

Ліга Українців Канади – відданість громаді та країні

Збори ЛУК-Торонто відбулися в приміщенні Old Mill. На порядку денному були звіт Голови відділу, пана Миколи Литвина, обговорення нових членів та організаційні питання.

Протягом року відділ активно долучався до життя української громади в Торонто: підняття Державного Прапора України біля парламенту Онтаріо з нагоди 34-ї річниці Незалежності, участь у святкуваннях у Сентенніал Парку, організація панахиди з нагоди 66-ї річниці від дня смерті Степана Бандери, концерт до Свята Героїв спільно з Лігою Українок, а також участь у 28-му з'їзді Конгресу Українців Канади.

Відділ продовжив підтримку проєктів археологічних розкопок у Батурині та надав фінансову допомогу

Частина управи відділу ЛУК-Торонто.
Фото Люба Литвин

Збройним силам України через Фонд «Приятелі Збройних Сил України». Члени ЛУК Торонто брали участь у панахидах за полеглими українськими воїнами та вшануванні жертв Голodomору.

Під час зборів було переобрано голову відділу – пана Миколу Литвина.

Ліга Українок Канади – волонтерство, культура та гуманітарна підтримка

Річні збори ЛУОКК-Торонто під-

Частина управи відділу ЛУОКК-Торонто.
Фото Люба Литвин

сумували діяльність організації. Протягом року членкинь ЛУОКК-Торонто об'єднувала неймовірна енергія та волонтерська відданість.

Особливу увагу приділено Фонду «Приятелі Збройних Сил України», який збирає кошти на підтримку українських воїнів та родин загиблих. З 2014 року фонд зібрав понад 7,46 млн доларів, з яких 4,6 млн збрала громада після початку повномасштабного вторгнення, включно з 600 тис. доларів від Кредитової спілки «Будучність».

Фокус допомоги змістився на ви-

сокотехнологічне обладнання: 45% – дрони, антидронове обладнання; 19% – автомобілі та пікапи; 16% – засоби персонального захисту.

Крім прямої підтримки фронту, Ліга активно підтримує культурні та гуманітарні ініціативи: Musical Fridays – популяризація української класичної музики; участь в аукціонах та культурних подіях на підтримку армії; показ фільмів і тематичні заходи, спрямовані на допомогу дітям захисників; та традиційні Вечорниці та святкування, що об'єднують громаду.

Під час зборів привітали нових членкинь та подякували всім активісткам, волонтерам та меценатам за їхній внесок у підтримку України.

Єдність і спадщина

Обидві організації наголошують на важливості збереження єдності громади, активної участі та передачі спадщини попередніх поколінь для майбутніх. Збірки рішень і досягнень ЛУК та ЛУОКК у Торонто демонструють, що громада українців у Канаді продовжує ефективно підтримувати Україну та одночасно зміцнювати власну культурну і громадську ідентичність.

Надя Герелюк
Михайло Гуцман

«SOUL IN FIVE FORMS»:

МИСТЕЦТВО ЯК МОВА ЄДНОСТІ, НАДІЇ ТА ЛЮДСЬКОЇ ГЛИБИНИ

1 березня 2026 року в стінах художньої галереї громадського центру в Етобіко (Etobicoke Civic Centre Art Gallery) відбулося відкриття виставки «Soul in Five Forms» знакової мистецької події, організованої Mavi Group, творчою спільнотою, заснованою у 2013 році, яка теж включала двох українок. Цей проєкт став не лише художньою експозицією, а простором діалогу, культурної взаємодії та духовної єдності, де мистецтво промовляє мовою глибини, надії й людського досвіду.

Mavi Group вже багато років послідовно формує середовище, у якому творчість стає інструментом порозуміння між культурами, а мистецьке бачення, мостом між різними світами. Назва «Mavi», що в перекладі з турецької означає «синій», символізує надію, безмежність, глибину, нескінченність і нашу спільну «блакитну планету» образ, який ідеально відображає філософію групи.

П'ять голосів — одна душа

У виставці взяли участь п'ятеро митців, які репрезентують різне культурне коріння, проте об'єднані спільним художнім баченням. Українські художниці Марія Антонів та Тетяна Русановська та митці турецького походження: Ганде Шімшек, Мустафа Четін та Періхан С. Кючукомас. Куратором проєкту виступив Мустафа

Митці Періхан С. Кючукомас, Ганде Шімшек, Тетяна Русановська, Марія Антонів, та Мустафа Четін.

Четін, який у своїй промові окреслив концепцію виставки як художнє осмислення нескінченної людської душі через форму, колір, внутрішні подорожі та особисті історії.

Простір поваги та пам'яті

Відкриття розпочалося зі слова Тріші Інайт, координаторки мистецьких програм галереї, яка наголосила на складній історії вимушених міграцій у Північній Америці та висловила вдячність за те, що Канада стала простором безпеки та притулку для багатьох народів. Окрему подяку було адресовано волонтерам, митцям та адміністрації міста Торонто (City of Toronto) за підтримку культурних

ініціатив і відкритість публічного мистецького простору.

Український голос у багатокультурному діалозі

Особливо емоційним став виступ Марії Антонів, яка звернулася до гостей українською та англійською мовами, подякувавши українсько-канадським організаціям і спільнотам за підтримку культури та мистецтва. Вона назвала представлені роботи «візуальними історіями», що передають почуття, думки та ідеї митців, і запросила гостей до живого діалогу, спілкування з художниками, обміну враженнями та співпереживання через мистецтво.

Мистецтво як форма світла

«Soul in Five Forms» — це більше, ніж виставка. Це художній маніфест про єдність у різноманітті, про здатність культури долати кордони, про мистецтво як мову, зрозумілу без перекладу. П'ять різних художніх світів злилися в один цілісний простір, де кожна робота стала відображенням внутрішнього стану людини, її пошуків сенсу, світла й гармонії.

У час глобальних викликів, міграцій, війн і розломів саме такі події набувають особливої ваги. Вони нагадують, що культура це не розкіш, а необхідність. Що мистецтво це форма зіцлення. Що діалог це шлях до миру. І що людська душа, незалежно від мови, національності чи походження, має універсальну природу. «Soul in Five Forms» стало символом цієї істини тихої, глибокої, світлої. Мистецьким простором, у якому п'ять форм злилися в одну душу.

Виставка «Soul in Five Forms» триватиме до 26 березня 2026 року у Etobicoke Civic Centre Art Gallery. Експозиція відкрита для всіх охочих, хто цінить мистецтво, яке об'єднує культури, надихає та промовляє до людської душі мовою світла, глибини й надії.

Надя Герелюк

ДОБРОВОЛЬЦЯ З КАНАДИ ВШАНОВАНО УКРАЇНСЬКО-КАНАДСЬКОЮ МЕДАЛЛЮ ЖЕРТОВНОСТІ

21-річний канадський доброволець Бенджамін Азер.

Громада вшановує пам'ять Бенджаміна Азера.

25 лютого 2026 року відбулася урочиста церемонія, під час якої Український Конгрес Канади - Відділ Торонто спільно з Українською Ветеранською Організацією Канади вручили родині Бенджаміна Азера Українсько-Канадську медаль жертовності. Нагороду було присуджено посмертно 21-річному канадському добровольцю, який загинув, захищаючи Україну від російської збройної агресії.

Бенджамін Азер, відомий за псевдонімом Німо («Nemo»), походив з угорсько-єврейської родини та слу-

жив у складі 3-ї бригади Збройних сил України. Він брав участь в оборонних і штурмових операціях у Донецькій та Харківській областях, де його підрозділ неодноразово зазнавав інтенсивних атак ворога. Виконуючи обов'язки стрільця а також і медика, Азер утримував позиції, евакуював поранених побратимів і надавав допомогу бійцям безпосередньо на полі бою.

За мужність і самопожертву Бенджамін Азер був посмертно нагороджений орденом «За мужність» України. Він загинув 24 травня 2025 року на Харківщині під час атаки ворожого дрона, допомагаючи ін-

шому іноземному добровольцю. Навіть після наказу відступити він залишився на позиції та продовжив бій, прикриваючи товариша. Похований в Україні, на землі, яку свідомо обрав захищати.

Медаль від імені родини прийняв батько загиблого, Натан Азер. Нагороду вручили Тарас Яцьків від Української Ветеранської Організації Канади та Петро Штурин, голова Українського Конгресу Канади, відділ Торонто. У церемонії взяли участь майже сто осіб, які зібралися, щоб вшанувати пам'ять молодого чоловіка, не народженого в Україні, але такого, що свідомо став на бік її на-

роду у боротьбі за свободу та право на самовизначення.

Українсько-Канадську медаль жертовності було засновано у 2022 році рішенням XXVII Трирічного Конгресу Українців Канади у Вінніпезі. Медаль вшановує громадян Канади, які загинули, були поранені або вважаються зниклими безвісти, служачи разом із Збройними силами України. Ця відзнака стала символом глибокої солідарності та відданості, яку багато канадців проявили на підтримку України в її боротьбі за незалежність і свободу.

Текст і фото: Анна Яциняк

КОЛИ БРЕХНЯ ПЕРЕМАГАЄ:

ЛЕКЦІЯ ДЖАСТІНА ЛІНГА ПРО ДЕЗІНФОРМАЦІЮ, СТРАХ І БОРТЬБУ ЗА РЕАЛЬНІСТЬ

Джастін Лінг.

У четвер, 19 лютого, Дослідний Інститут Україніка (Ucrainica Research Institute) організував лекцію під назвою «We've Lost the Fight Against Disinformation. What Do We Do Now?» («Ми програли боротьбу з дезінформацією. Що робити далі?»).

Доповідачем був Джастін Лінг, відомий канадський журналіст-розслідувач, чия професійна діяльність охоплює теми національної безпеки, політики, дезінформації, зовнішньої політики та громадської безпеки. Він є штатним колумністом Toronto Star, постійним автором для Foreign Policy, WIRED та інших провідних міжнародних видань, зокрема: The Guardian, The Independent, Business Insider, BuzzFeed, The Globe and Mail та The Daily Beast.

Понад десять років Джастін Лінг

досліджує війну в Україні та загрози, пов'язані з російськими інформаційними операціями. У своєму популярному бюлетені Bug-Eyed and Shameless він аналізує пропаганду, змови, інформаційні кампанії та їхній вплив на глобальну політику. Він також є автором книжки Missing From the Village, яка отримала премію «Брасс Наклз» Канадської асоціації письменників кримінального жанру та була номінована на Торонтську книжкову премію. Окрім цього, Лінг створив і вів три сезони подкасту Uncover від CBC, присвяченого кримінальній юстиції та нерозкритим справам.

«Індустріальна брехня»

Перша частина лекції була присвячена феномену «індустріальної брехні», а саме, системній дезінформації, що бере початок ще з радянських практик КГБ. Лінг згадав постать Олександра Литвиненка, колишнього співробітника КДБ, який викрив державну брехню, зокрема щодо вибухів житлових будинків у Москві як приводу для війни в Чечні. Пізніше Литвиненка було отруєно полонієм-210 у Великій Британії.

Лектор наголосив, що пострадянський період сформував сучасну епоху масової дезінформації. На початку 2000-х років значна частина світу вірила в демократичний розвиток

Росії, незалежність її інституцій та правоохоронних органів. Однак системна брехня держави, суспільна готовність у неї вірити та відмова від критичного мислення створили ґрунт для нових воєн і глобальних криз.

Він також звернув увагу на поширення конспірологічних теорій, таких як «пласкої Землі» й «фейкової висадки на Місяць» до вигадок про «біолабораторії США в Україні». Такі нарративи експлуатують емоції, насамперед гнів і страх, що значно підвищує їхню вірусність. Люди продовжують вірити в брехню навіть після її спростування, а платформи, які відмовляються від системного фактчекінгу, лише поглиблюють проблему.

«Державна гіперреальність»

Друга частина була присвячена «державно підтриманій гіперреальності», а це ситуації, коли інформація перетворюється на політичну зброю. Прикладом стали конспірологічні теорії про «біологічну зброю» в Китаї та «секретні біолабораторії в Україні», які активно поширювалися через TikTok і Twitter. Згодом ці нарративи почали підтримувати публічні фігури — Роберт Ф. Кеннеді-молодший, Такер Карлсон, Тулсі Габбард — а медіа на кшталт Fox News їх активно тиражували. Російська пропагандистська машина використала

ці теорії для легітимації війни, що продемонструвало, як дезінформація може перетворюватися на інструмент геополітики.

Чи є вихід?

На думку Лінга, просте спростування фактів більше не працює: дезінформація «прилипає» до свідомості. Натомість він запропонував так званий «підхід дзюдо» використання емоційної мотивації людей для залучення їх до правди. Якщо люди бояться війни, майбутнього чи за власне здоров'я, необхідно не ігнорувати ці страхи, а пов'язувати їх із реальністю: через емпатію, зв'язок і спільні цінності.

Водночас з'являються альтернативні платформи, які намагаються усунути фінансову мотивацію поширення дезінформації, зокрема BlueSky та канадська платформа Gander. Проте ключову роль, за словами Лінга, відіграватимуть живі спільноти, особисте спілкування та ініціативи зі спільною метою, які відновлюють довіру між людьми.

Лекція стала не лише аналітичним оглядом сучасної інформаційної кризи, а й серйозним застереженням: дезінформація це не лише проблема медіа, а виклик для демократії, безпеки та самої реальності.

Надя Герелюк

КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

- В Ірані вночі відбулися масові святкування після повідомлень про загибель верховного лідера країни аятоли Алі Хаменеї внаслідок скоординованих ударів США та Ізраїлю. Люди виходили на вулиці Тегерана та інших міст, попри продовження атак і перебої зі зв'язком.
- Президент США Дональд Трамп заявив, що нове керівництво Ірану хоче вести з ним переговори і він погодився.
- Іран оголосив про створення перехідної Ради лідерів з трьох осіб для виконання державних обов'язків після вбивства верховного лідера аятоли Алі Хаменеї. Зазначається, що він мав на увазі раду з трьох членів, якій доручено виконувати роль верховного лідера, доки Асамблея експертів не обере нового лідера.
- Світові ціни на нафту стрімко зросли, підскачавши на початку торгів на 13%, після того як Іран атакував щонайменше три судна в Ормузькій протоці.
- У Пакистані під час протестів через удари по Ірану загинули щонайменше 23 особи.
- Київ офіційно запросив прем'єра Словаччини Фіцо відвідати Україну найближчим часом.
- Міністерство оборони Франції оприлюднило офіційну позицію щодо інциденту в Об'єднаних Арабських Еміратах, який стався у неділю, 1 березня. Очільниця відомства Катрін Вотрен у мережі X підтвердила, що французька військово-морська база, розташована в порту Зайед, зазнала матеріальних збитків внаслідок атаки ворожих безпілотників.
- 132 окремий розвідувальний батальйон 7 КШР ДШВ ЗСУ провів успішну операцію на Олександрівському напрямку, прорвавши оборону російських військ. Під час операції українські армії знищили російські вогневі споруди, живу силу та місця збереження боєприпасів росіян.
- Армія оборони Ізраїлю повідомила про ракетний обстріл північних районів країни з території Лівану. Згодом ліванський рух "Хезболла" заявив, що бере на себе відповідальність за атаку. Угруповання назвало обстріл "помстою за кров Верховного лідера мусульман Алі Хаменеї", який загинув під час початку спільної повітряної атаки США та Ізраїлю проти Ірану.
- Хорватія офіційно стала країною, вільною від мінної небезпеки, успішно завершивши процес розмінування відповідно до вимог Оттавської конвенції після майже трьох десятиліть.
- Асоціація тенісистів-професіоналів АТР оновила рейтинг спортсменів станом на 2 березня. У першій десятці єдиною зміною став підйом американця Бена Шелтона з 9 на 8 позицію. Лідирує з великим відривом від переслідувачів, як і раніше, іспанець Карлос Алькарас. Перша ракетка України Віталій Сачко втратив 3 позиції й іде 188-м. Олег Приходько опустився на 4 сходинки (355), а В'ячеслав Белінський стільки ж додав (361), встановивши особистий рекорд. Трохи піднялися Вадим Урсу (427) та Владислав Орлов (516).
- Український правопис офіційно закріпили як стандарт державної мови. В його основі – редакція 2019 року. Під час його підготовки врахували понад 1400 пропозицій від громадськості та відгуки державних і освітніх інституцій. Станом на 2 березня у Києві теплопостачання відсутнє у 1126 будинках. Близько 900 з цих будинків – на лівому березі столиці. Вони відключені через зупинку об'єкта критичної інфраструктури, який подавав до них тепло. Ще близько 100 будинків перебувають без тепла внаслідок локальних аварій.

Суспільно-політичний тижневик видає
Видавнича Спілка "Гомін України"
з обмінною порукою у Торонто Онтаріо Канада.
Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких
Організацій Канади

Редагує колегія.
Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$90

Canada: \$90

STANDARD MAIL

Канада: \$125

Canada: \$125

США: \$150 USD

USA: \$150 USD

Міжнародні: \$275 USD

International: \$275 USD

Редакція: homin@on.aibn.com. Адміністрація: info@homin.ca

Редакція: Tel. 416-516-2443. • www.homin.ca

"Homin Ukraine" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол.

За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламується або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

ForumTV Canada

@ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

Радіопрограма "Пісня України"

Можна слухати з понеділка до п'ятниці в 9 год. ранку на

cjmrradio.com
CJMR APP

<https://www.facebook.com/SOFUradio>

Smart speakers (Hey Alexa, play CJMR on TuneIn/iHeart)

SOFU.RADIO@GMAIL.COM

НОВА ГРАНЬ ГЕНІЯ: У ЛЬВОВІ ПРЕДСТАВИЛИ ОДНУ З НАЙГРАНДІОЗНІШИХ ВИСТАВОК ХУДОЖНІХ РОБІТ ШЕВЧЕНКА

Львівська Зеник Арт Галерея (Zenyk Art Gallery - ZAG) представляє нову концептуальну виставку «Він: Тарас Шевченко. Художник», яка організована разом із Національним музеєм Тараса Шевченка. На виставці представлено 58 живописних і графічних праць, створених у різні періоди життя автора. Виставковий проект зображує Шевченка не лише як національного класика, а й як повноцінного художника європейського рівня — академіка офорту, новатора соціальної графіки, експериментатора композиційних та образних рішень, чия візуальна мова перегукується з сучасними мистецькими практиками.

Виставка розпочалася 20 лютого і триватиме до 20 червня.

«Наш виклик — Шевченка не позиціонувати як діда в шапці й кожусі. Насправді, це була одноразова акція вбратися так до знимки. Наше завдання — розвінчати цей міф та показати Шевченка актуальним, не його як "ікону", а його як людину, щоб кожен з нас зріднився з ним. Ми хочемо презентувати його не з фокусом на літературу, а з фокусом — виключно на нього як художника», — розповідає директорка Zenyk Art Gallery та кураторка виставки Христина Береговська у інтерв'ю.

Експозиція охоплює ключові тематичні блоки, кожен із яких розкриває певні аспекти творчості й світосприйняття Шевченка:

Автопортрети. Це спроба глибше зрозуміти самого себе, форма внутрішнього діалогу та, водночас, акт свободи, особливо в умовах зовнішньої несвободи. Це також один з основних жанрів художньої творчості Шевченка адже протягом життя митець створив 38 автопортретів у різних стилях. Сьогодні на виставці представлено сім його оригінальних робіт.

Живописна Україна. Концепція цієї серії народилася під час подорожі по Україні у 1843 році. В експозиції представлено 15 робіт, зокрема акварелі, рисунки та офорти, які відображають мальовничість його батьківщини. Тематично вона поділена на чотири категорії: архітектура, природа, історичні герої та сюжетні сцени.

На виставці окрему увагу приділили серії зображень дерев — менш відомому, але важливому напрямку творчості Тараса Шевченка. Береговська зазначає, що кожне дерево, намальоване митцем, набувало антропологічного змісту. У представленій серії можна побачити роботи з різних етапів його життя: від найпершої «Тополі» до картин, створених у період заслання. Цікаво, що саме за одне з таких творів, яке було копією італійського зразка, Шевченко отримав академічне звання. Відомо про існування приблизно 80 таких «портретів дерев», серед яких на виставці продемонстровано лише сім.

Блудний син. Серія сепій із восьми сюжетів, що заглиблюється в теми людської гідності, використовуючи

Колона з рядками Шевченкових віршів на виставці

біблійні алюзії. Тут поєднані соціальна критика, психологічна тонкість та емпатія.

«Блудний син Шевченка — це не блудний син класичних художників. Це настільки модерністичний та експериментальний підхід до релігійного сюжету блудного сина. Він поєднав те, що ніколи в світі не поєднувалося, а то поєднання вважалося гріхом — світського і сакрального. Простого німецького солдата він приєднав до біблійного персонажа з акцентом не на правильного тата, а на дуже сильного сина», — розповідає кураторка виставки.

Заслання. Попри ризик суворого покарання, Шевченко не припиняв творити навіть у засланні. Він ретельно зображував киргизькі степи, життя місцевих мешканців, солдатів та моменти експедицій. Його «Казаський цикл» став знаковим прикладом соціального малюнка XIX століття та започаткував новий тип реалізму — реалізму свідка, який глибше проник в суть реальності, аніж просто спостерігач. Зокрема представлені твори двох періодів заслання — епічні роботи «Пожежа в степу» та «Ніч на засланні», а також матеріали, що стосуються аральської експедиції й Новопетровського укріплення. Береговська наголосила на винятковій точності зображення Шевченкових морських пейзажів що безсумнівно свідчить про непересячний живописний талант митця.

Шевченко і світ. Його ключові візуальні образи залишаються актуальними й сьогодні. Свобода як стратегія дій, непорушна гідність, спротив насильству як символ антиколоніальної боротьби. Україна у його творчості постає не жертвою, а повноцінним суб'єктом. Крім того, цей розділ творчості Шевченка багатий на художні експерименти. Зокрема, серед представлених робіт показано полотно «На пасіці». Христина Береговська зазначає, що у 1920-х роках митрополит Андрей Шептицький передав цей твір до своєї реставра-

ційної майстерні.

Шевченко і академія. У 1838 році, після визволення з кріпацтва, Шевченко вступає до Петербурзької академії мистецтв, спершу як вільний слухач, а згодом — студент. Тут він прийняв майстерність школи, проте відкинув імперську ідеологію.

Зокрема, про це свідчить епізод, пов'язаний із роботою «Смерть Олега». Кураторка виставки підкреслює, що Шевченко був захоплений «Словом о полку Ігоревім», яке для нього стало настільною книгою: поет неодноразово перекладав та перечитував цей твір. Під час навчання в Академії мистецтв у Петербурзі, ще у статусі кріпака і вільного слухача, Шевченко отримав завдання зобразити Олександра Македонського. За словами Христини Береговської, він поставив умову: погодився виконати цю роботу тільки у випадку, якщо зможе також торкнутися теми Київської Русі та образу князя Олега.

«Македонський помер від свого доктор Філіпа, якому він довіряв. Олег помер від коня (його черепа), якому теж довіряв. Принципи ті самі, сенси закладені ті самі, історичні зрізи — тисячоліття різниці, але Шевченко перетинає ці сюжети й епохи. І це, будучи кріпаком, мати позицію і ставити свої умови могла тільки сильна духом і безстрашна людина», — каже мистецтвознавиця.

Середовище Шевченка. Особливе місце належить людям, які формували Шевченка не лише як митця та поета, але й як мислителя-політика, котрий у своїй творчості поєднував візуальну та літературну форми. Саме тому їх зображення також займають окреме місце у виставковому залі. Це зокрема і історик Микола Костомаров, і письменник Пантелеймон Куліш, з якими Шевченко входив до Кирило-Мефодіївського товариства.

ВОНА. Жінка — образ матері, коханої та самої України. Шевченко створив понад тридцять жіночих портретів у різних техніках, ніколи не працюючи з випадковими моделями. Його підхід до зображення жінки проявляв глибоку повагу до особистості й трепетне розуміння її сутності. За словами Христини Береговської, вдалося встановити авторство 33 жіночих портретів, створених Шевченком. Найперший із них датується часом його навчання у Вільні в 1830 році і асоціюється з його уявною закоханістю. Останнім у цьому списку вважається портрет Лукерії Полусмакової, який був написаний митцем перед смертю.

Окрему увагу звернено на найвідоміший жіночий портрет Шевченка «Катерина», якому як виявилось, передували численні підготовчі ескізи. Кураторка підкреслює, що це було перше велике художнє замовлення за значну суму від заможного мецената. Мова йде про замовлення пана Тарновського з Качанівки на Чернігівщині. Як зауважує експертка, замовник очікував побачити образ «здорової, красивої та впевненої в

собі українки». Натомість Шевченко зосередився на передачі краси української селянки — через її одяг, риси обличчя, постань, розміщуючи героїню на передньому плані твору.

У цю картину як і у багато інших на виставці вдихнули життя-зображення анімували за допомогою сучасних технологій, щоб глядачі змогли сповна зануритись у мистецький світ великого українця.

Окрім картин анімували також і життєпис-біографія митця представлена в оригінальному інтерактивному форматі — «телевізор у поїзді». Відвідувачі мають змогу самостійно переміщати екран, щоб дізнатися про життя Тараса Григоровича в різному віці: від його першого року до 47-го. Інформація охоплює ключові моменти життя творця, зокрема те, що відбувалося, коли йому було три, дев'ять чи двадцять сім років. Христина Береговська зазначила, що така форма подачі розрахована на широку аудиторію, привертаючи увагу як дітей, так і дорослих.

Свій художній хист можуть випробувати і відвідувачі заходу в окремій зоні під назвою «Намалюй свого Шевченка». Тут очі можуть залишити свій малюнок на спеціально облаштованій стіні, поруч із якою доступні маркери. Як зазначає Христина Береговська, задум полягає в тому, щоб кожен додав свій штрих і створив унікальний образ Тараса Григоровича.

Проведення цієї виставки унікальних робіт Шевченка у Львові є своєрідним актом спротиву й відповіддю на спроби росіян привласнити собі митця як частину "великої російської культури та історії", зазначає кураторка виставки.

«Це трохи у голові не вкладається: говорити про деколоніалізм і Шевченка. Бо хіба не зрозуміло, що Шевченко — безперечно український художник», — каже Береговська.

На зло ворогу у галереї пишайуться винятковим масштабом виставки.

«Насправді масштаб її мав бути таким, яким він є. Спершу ми думали привезти більше робіт, але зрозуміли, що аби найкраще роздивитись усі твори, той варіант, що є зараз — є найкращим. Кожна картина представлена тут — пройшла реставраційні роботи, щоб по-новому по-стати перед глядачем. Ми вибрали Шевченка, бо це геній українського народу, це наша незламність, це наш провідник у цьому світі. Ця виставка в нашій галереї є ювілейною, відтак ми давно запланували, що вона буде про Шевченка», — каже меценат та засновник Zenyk Art Gallery Зіновій Козицький у інтерв'ю Lviv Media.

Пишаймося й ми нашим пророком та митцем, нехай його спадок проведе нас до перемоги і нинішній визвольній боротьбі!

Джерела: Дивись.Info, Lviv Media, Zag Art Gallery
Олександра Чорна

ЯДЕРНИЙ ШАНТАЖ ПУТІНА: ЩО СТОЇТЬ ЗА НОВИМИ ПОГРОЗАМИ РФ

24 лютого 2026 року, коли у світі згадували четверту річницю повномасштабного вторгнення Росії в Україну, Москва обрала доволі промовистий спосіб нагадати про себе та вчергове продемонструвати свої наміри. Замість аналізу помилок, співчуття до жертв навіть з власної сторони чи бодай чогось на кшталт цього Кремль натомість вчергове вдався до ядерного шантажу. Привід виник на рівному місці: російська пропаганда, силовіки та офіційні особи раптово активізували наратив про нібито підготовку Франції та Великої Британії до передачі Україні ядерної зброї або відповідних технологій.

Ця інформаційна хвиля прокотилася з надзвичайною швидкістю та синхронністю, за неповний день пройшовши через усю владну вертикаль Кремля: від Служби зовнішньої розвідки до Ради безпеки та особисто Володимира Путіна. Офіційний Лондон уже встиг назвати ці звинувачення абсурдними, Київ та Париж також категорично відкинули всі інсинуації.

Чому ж Москва свідомо йде на ескалацію, викидаючи в інфопростір тему, яка гарантовано не матиме жодних підтверджень? Що насправді стоїть за черговим раптовим спалахом ядерної риторики? Політичний оглядач UA.News Микита Трачук разом із експертами розбирався в питанні.

Скоординована інформаційна атака

Перший «ядерний меседж» пролунав вчора від Служби зовнішньої розвідки РФ, відомою своїми абсолютно фантастичними заявами на кшталт «планів» вторгнення України до Придністров'я, висадки «десанту НАТО» в Одесі, тощо. У СЗР заявили про наявність даних щодо нібито намірів Лондона та Парижа передати Києву ядерне озброєння. У типовому для себе стилі російські розвідники не надали, авжеж, жодних доказів, але інформацію масово підхопили ЗМІ.

Наступним естафету перехопив речник Кремля Дмитро Песков. Він назвав ці непідтвержені відомості «надзвичайно важливою інформацією» та розцінив їх як «розширення конфронтації». Песков пообіцяв, що Росія обов'язково порушить це питання у переговорах зі Сполученими Штатами, натякаючи, що Вашингтон має вплинути на своїх партнерів. Того ж дня помічник президента РФ Юрій Ушаков підтвердив: Москва планує донести до США інформацію про нібито передачу ядерних технологій, додавши, що такі дії Києва кардинально впливають на позицію Росії щодо мирного врегулювання.

Далі послідувало звернення заступника голови Радбезу РФ, експрезидента Дмитра Медведєва. В типовому для себе стилі чиновник пригрозив ядерними ударами як по Україні, так і по Франції з Британією.

МЗС РФ заявило про ризики прямого зіткнення ядерних держав, а Рада Федерації звернулася до британського і французького парламентів з вимогою провести розслідування. Нарешті, особисто Володимир Путін з'явився на публіці, заявивши про нібито плани Заходу «застосувати ядерну зброю проти Росії».

Така узгодженість, синхронність і повна ідентичність тез свідчить про чітко сплановану Кремлем кампанію. Це не щось спонтанне, а заздалегідь підготовлений інформаційно-політичний удар, мета якого — легітимізувати власні ядерні погрози та змістити фокус міжнародної уваги.

Ядерна гра РФ: кому і чому адресовані погрози

Здавалося б: ну навіщо Росії розкручувати цю тему, якщо звинувачення є очевидно безпідставними і всі їх цілком логічно спростують? Відповідь криється у площині політичного тиску та стратегічного залякування (улюблений метод Кремля). За цією історією стоїть чіткий розрахунок і меседж на декілька аудиторій.

По-перше, це сигнал для України. Кремль демонструє, що сподіватися на економічні проблеми або втому РФ від війни не варто. Якщо в Росії й виникнуть серйозні труднощі, вона завжди може повернутися до ядерних аргументів. Москва як би нагадує, що перемогти її неможливо, тому що в крайньому випадку вона здатна перетворити Україну (та й весь світ також) на ядерну пустку.

По-друге, це застереження Європі. Погрози на адресу Франції та Британії — чіткий меседж усім європейським столицям. Будь-які різкі дії можуть бути інтерпретовані Москвою як привід для ядерного удару по Європі. Росія намагається протидіяти будь-якій військовій активності НАТО, використовуючи ядерний шантаж як інструмент стримування.

По-третє — і найважливіше — цей сигнал адресований Дональду Трампу. Нинішня ядерна риторика є способом підкреслити серйозність намірів РФ під час переговорів. Кремль дає зрозуміти: Америці необхідно натиснути на Київ з метою схилити останній до виконання домовленостей у «дусі Анкориджу». А інакше ситуація загрожуватиме неконтрольованою ескалацією. Росія хоче, щоб Трамп зрозумів: чим довше він зволікатиме, тим вищою буде ціна.

Тож тепер реакція (чи її відсутність) з боку президента США стане ключовим індикатором. Якщо він вирішить посилити тиск на Україну та Європу, аби ті прийняли російські умови, це означатиме, що ядерна риторика досягла мети. Якщо ж Трамп дасть зрозуміти, що сприймає це як блеф, Москва опиниться в пастці власних погроз.

Загалом же ситуація дедалі більше нагадує «Карибську кризу» в сучасній ітерації. Ціною прорахунку в цій надзвичайно небезпечній грі може стати глобальна катастрофа.

Чотири роки ядерного шантажу

Нинішні погрози — це не ноу-хау РФ, а вже ціла «традиція», яку ворог підтримує з першого дня повномасштабної війни. 24 лютого 2022 року, віддаючи наказ про вторгнення, Володимир Путін вже тоді застеріг, що будь-хто, хто спробує втрутитися, зіткнеться з «наслідками, яких ніколи не бачив у своїй історії». Паралельно Москва привела ядерні сили в бойову готовність. Це був абсолютно чіткий та прозорий сигнал світу — «не втручайтеся». І він спрацював: ніхто, власне, і не втручався.

Відтоді ядерна риторика лише посилювалася. У вересні 2022 року, після успішного українського контрнаступу на Харківщині, Путін оголосив часткову мобілізацію і знову пригрозив Заходу ядерною зброєю. Тоді ж Росія активізувала наратив про захист «звільнених територій» всіма доступними засобами, включно з ядерною компонентою.

У 2023 році російська пропаганда також регулярно мусувала тему застосування як мінімум тактичної ядерної зброї. Той же Медведєв регулярно лякав світ «судним днем», а Міноборони РФ під час навчань відпрацьовувало сценарії застосування нестратегічних ядерних зарядів. Неодноразово до цієї риторики вдавалися і в наступні роки, з періодичністю приблизно раз на декілька місяців. Згадувати всі подібні випадки означає розтягнути статтю на декілька додаткових і непотрібних сторінок.

Важливо інше — простежити закономірність. Щоразу ядерний шантаж активізувався у кризові для Кремля моменти: або коли треба когось залякати, або коли російська армія зазнавала відчутних поразок на фронті, або коли дипломатичний трек рухався не так, як хотіла б Москва, тощо. Це завжди було маркером

слабкості, а не сили, інструментом, покликаним компенсувати неспроможність досягти цілей звичайними конвенційними засобами.

Нинішній сплеск ядерного безумства також є ознакою кризи — кризи довкола мирних переговорів. Росія розуміє, що військовими методами досягти перемоги над Україною наразі неможливо, але йти на реальні компроміси вона також не готова. Тому Москва знову дістає «ядерну дубинку», передаючи сигнал Заходу: тисніть на Україну, інакше наслідки будуть жахливими для всіх. Резюмуючи, за чотири роки війни світ уже звик до ядерних погроз Кремля. Вони звучать так часто, що в багатьох виробився своєрідний імунітет: «це лише погрози, вони не самогубці, Китай не дозволить, Путін блефує, як і минулі рази», тощо. Частково ці аргументи мають рацію. Панікувати та впадати в істеріку — остання справа. Холодний розум і витримка — найкращі союзники в протистоянні з ядерним шантажистом.

Однак варто пам'ятати і про інше. Точно такі ж аргументи — «це блеф, ніхто не нападе, це політична гра, всі на шашлики в травні» — лунали напередодні 24 лютого 2022 року. Так само і ядерна риторика працює як технологія «вікна Овертона»: спочатку неможливе стає радикальним, потім прийнятним, а згодом і немислимим. Саме обговорення всерйоз застосування ЯЗ призводить до кратного зростання ризиків.

Недалекоглядно, небезпечно і просто нерозумно ставитися несерйозно до потенційного знищення цивілізації або як мінімум смерті мільйонів людей лише через те, що такі погрози лунають надто часто. Всі ми з дитинства пам'ятаємо історію про хлопчика, який кричав «Вовки!». Так, сто разів це був жарт, вигадка чи спроба привернення уваги. Однак на 101-й раз це вже були справжні хижаки, які загризли і хлопчика, і все село.

Думки експертів

Політолог, директор соціологічної служби «Український барометр» Віктор Небоженко впевнений: черговий прояв ядерної риторики РФ — це не якась різке чи раптове загострення. Путін лякає не Україну чи Захід — він лякає своє власне населення і еліти.

«Цим ядерним шантажем він прямо звертається до росіян: в Україні може з'явитися зброя, яка здатна нести ядерний компонент. Насправді це звертання до своїх: хлопці, потрібно продовжувати війну. А взагалі-то було би непогано, якби в Україні з'явився ядерний інструмент, зброя стримування. Це було би здорово. Але в даному випадку Путін як би ігнорує проблему, не пояснює, чому вони за чотири роки не виграли війну. Він пояснює, що буде ще гірше, що Україна нібито ось-ось

➔ Ядерний... стор. 15

ГОЛОСИ З УКРАЇНИ-ВЕЧІР НЕЗЛАМНОСТІ, ОПОРУ ТА ЄДНОСТІ

7 лютого на Old Mill, Торонто, відбулася дискусійна панель під назвою "Voices from Ukraine" (Голоси з України), присвячена четвертим роковинам російсько-української війни. Захід був організований Науковим Товариством ім. Шевченка в Канаді, за підтримки фундації Будучність (BCU Foundation) та Kyiv-Mohyla Foundation. Цього вечора українсько-канадська громада, разом з провідними експертами з України, зібралась щоб обговорити проблеми прав людини в умовах війни, культурний опір та інформаційну пропаганду Росії.

Спікерами заходу були Максим Буткевич – правозахисник, військовий котрий пережив російський полон, журналіст, лавреат премії імені Вацлава Гавела (2025); Олеся Островська-Люта – генеральна директорка Національного культурно-мистецького та музейного комплексу «Мистецький Арсенал» та Андрій Куликов – заслужений журналіст, співзасновник «Громадського радіо» та голова Комісії з журналістської етики. З перших уст вони розповіли про українські реалії, боротьбу з Росією та її результати на різних фронтах-військовому, культурному та інформаційному.

За військовий блок дискусії відповідав Максим Буткевич, котрий ще у 2022 вступив до лав ЗСУ. Правозахисник за фахом, він знав що у разі захоплення України, Росія принесе з собою беззаконня та стирання людських прав, тому не міг лишатись осторонь.

Я не був військовим раніше. Але з 2014 року, коли я працював над тим, щоб допомагати внутрішньо переміщеним особам, я в якийсь момент зрозумів, що я маю змогу робити те що роблю, тому що на фронті є інші люди, в тому числі і мої друзі, які дозволяють це. Вони своєю обороною, своїми ризиками, здоров'ям, дають мені час намагатися допомогти іншим. І я подумав, що цього разу я буду тим, хто допоможе своїм колегам робити їхню правозахисну роботу, перебуваючи на фронті" – каже Буткевич.

Через кілька місяців після вступу

Виставка про життя й творчість поета-дисидента Василя Стуса у контексті боротьби за свободу, Мистецький Арсенал. Фото: Олексій Самсонов.

до війська, він потрапив у російський полон (перебував там більше двох років), де пережив численні знущання та навіть спробу росіян безпідставно притягнути його до неіснуючої кримінальної відповідальності. Зізнається, що саме у полоні, як ніколи раніше побачив різку відмінність між російською та українською ментальностями.

"Це не війна за територію, це війна світоглядів, цінностей. Якщо для нас передусім важлива людина, її свобода, можливість робити власні вибори і обстоювати їх, змога впливати на власне майбутнє, то в сучасній російській ідеології ці поняття нічого не варті. Для них людина це просто витратний матеріал, а цінність номер один – це російська держава" – розповідає військовий.

Буткевич наголошує що основна причина нападу Росії на Україну це якраз і є їх недолуга спроба відродити свою колишню державу – Російську імперію, котра не життєздатна без України.

"Вони намагаються збудувати імперію. А Росія ніколи не була імперією без України, принаймні частково, у її складі. Російська імперія без України це Московське царство плюс Сибір" – зазначає спікер.

Але українці завжди чинитимуть опір цьому загарбанню. Буткевич наголошує, що тримати цей опір і не втрачати надію у полоні зокрема, завжди допомагала певність, що вдома про тебе не забули.

"Найважливіше в полоні знати,

що про тебе пам'ятають, що про тебе думають, говорять і за твоє звільнення борються" – наголошує Буткевич.

Ще одна спікерка, Олеся Островська-Люта, очільниця культурного комплексу Мистецький Арсенал у Києві, розповідає, що її культурний центр найближчим часом планує провести захід-дискусію про досвід Буткевича та інших солдатів ЗСУ, зокрема і про те, як сприймає цих героїв суспільство.

"Майбутня тема звичайно, буде спиратися на досвід Максима і розглядати питання свободи і її ціни, або наприклад обговорювати "крихіткість" героя. Також наскільки ми, як суспільство, покладаємо на цього героя тягаря, скільки ми вимагаємо від цих людей" – зазначає директорка.

Серед нещодавніх заходів, проведених Арсеналом, були зокрема виставка присвячена творчості українського поета-дисидента Василя Стуса, а також лекція сучасної української письменниці Оксани Забужко, про зв'язки між українською літературою та українською діаспорою 80-х років.

Зі своєї перспективи Островська наголошує, що саме такі заходи, які є частиною постійного розвитку української культурної та історичної спадщини, є одним з методів боротьби з російським ворогом в тилу. Адже історична пам'ять є чесним свідком кривавого досвіду війни.

"Культурна спадщина, особливо під час геноцидальної війни, яка є зараз проти України, це майже як докази розправи. Це щось, що засвідчує, розказує про життя нашого суспільства. Коли ти маєш об'єкти музейні, історичні артефакти, вони розказують те, що хтось намагається викоренити, затерти" – каже Островська.

Вона наголошує що подібні культурні центри, крім того що привер-

тають увагу до подій в Україні серед у світової спільноти, є також місцем де люди можуть зібратися разом і обговорити свій досвід, обдумати, відрефлексувати, зокрема і через мистецтво щоб не допустити звикання та нормалізації війни.

"Людина може нормалізувати майже будь-який категорично лякаючий досвід і в якийсь момент перестати помічати загрозу" – розповідає мисткиня.

А крім загрози військової, є ще й загроза інформаційна з боку Росії, адже тамтешня пропаганда завжди була частиною їх зброї.

"Пропаганда є злом, тому що вона ґрунтується на неправді. Правда рятує життя, неправда занапащає людей. Вона вводить їх в оману, а отже забирає у них способи себе захистити" – каже Андрій Куликов, заслужений журналіст України та один із спікерів заходу.

Він наголошує, що зараз як ніколи вітчизняні журналісти відповідальні за ту інформацію, котру споживають українці.

"Зараз журналіст не може бути нейтральним, а от об'єктивним бути зобов'язаний" – впевнений Куликов.

Крім цього він певний – щоб українці не стали жертвами ворожої пропаганди, російські впливи потрібно викорінювати не тільки з новин, але й з інформаційного простору взагалі, зокрема кіно, музики, літератури і найголовніше – замінити їх якісним україномовним продуктом.

"Мало забрати з полиць бібліотек російські книжки, важливо ще й запропонувати привабливу українську альтернативу, щоб зацікавити людей. І так в усьому" – наголошує експерт.

Повномасштабне вторгнення дало сильний поштовх для розвитку української культури, як видно з виступу попередньої спікерки, і Куликов твердить, що найголовніше тримати цей курс і далі. Адже тільки так Україна здолає Росію на інформаційному фронті, що у свою чергу допоможе і військовим.

Отож єднаймося заради спільної мети – тільки єдність приведе до перемоги!

Олександра Чорна

У НАЦІОНАЛЬНИЙ ДЕНЬ МОЛИТВИ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ ВІДВІДАВ ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній у Національний день молитви, 24 лютого 2026 року, відвідав пленарне засідання Верховної Ради України, де виголосив молитву за нашу державу, владу, військо і народ.

Предстоятеля автокефальної Української Православної Церкви супроводжував архієпископ Вишгородський Агапіт.

Пленарне засідання Верховної Ради, на якому окрім народних депутатів були присутні Прем'єр-міністр України Юлія Свириденко, Маршалок Сейму Республіки По-

Митрополит Епіфаній виголошує молитву у Верховній Раді.

льща Владзімеж Чажастий, представники Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, урядовці та члени міжнародних делегацій, розпочалося з виконання Національного гімну та хвилини мовчання на вшанування полеглих захисників і захисниць України.

Національний день молитви, який щороку відзначається 24 лютого – в річницю повномасштабного російського вторгнення в Україну, встановлено Постановою Верховної Ради 12 лютого 2025 року.

Пресслужба Київської Митрополії Української Православної Церкви (ПЦУ)

ЧОТИРИ РОКИ ВІЙНИ — ЧОТИРИ РОКИ НЕЗЛАМНОСТІ: ЯК ШКОЛИ ТОРОНТО ПІДТРИМУЮТЬ УКРАЇНУ

Учні школи Святого Димитрія з українським прапором.

Учні тримають плакат «Де ти?» з проєкту Дослідного інституту Україніка

24 лютого початкові школи Торонто, що входять до International Languages Program (TCDSB) і мають щоденні уроки української мови, відзначили четверту річницю від початку повномасштабного вторгнення росії в Україну. Для цих шкіл, дата 24 лютого не абстрактна історична подія, а жива, болюча реальність, адже серед їхніх учнів сотні дітей, які пережили війну, втрату дому, вимушене переселення та розлуку з рідними.

Школа Св. Димитрія

Особливо зворушливі події відбулися у громаді школи Св. Димитрія (St. Demetrius Catholic School), де навчається близько 180 дітей, які прибули з України внаслідок війни. Учні та вчителі зібралися разом на

скорботну, глибоко емоційну молитву з нагоди чотирьох років від початку повномасштабної війни, років втрат, страху, болю, але водночас стійкості, гідності та неймовірної мужності українського народу.

Учні помолилися у церкві Св. Димитрія, запалили свічку та помолилися за всіх дітей України: за тих, хто був змушений покинути свої домівки, за тих, кого було викрадено й насильно відірвано від родин, та за тих, чиє життя трагічно обірвалося. Особливо глибоким і пронизливим моментом стало виконання пісні «Children of the Light» українською та англійською мовами. Дитячі голоси, що співали за дітей, та за своїх ровесників, які страждають від війни, наповнили простір чистотою, світлом і надією, створивши атмосферу, яку

складно передати словами. Це був момент, що торкався серця кожного присутнього.

Після молитви учні, одягнені в сині та жовті зимові шапки, взяли участь у марші єдності, несучи довгий український прапор. Серед присутніх також був великий плакат із написом «ДЕ ТИ?» — елемент проєкту Дослідного Інституту Україніка (Ucrainica Research Institute), присвяченого темі зниклих українських дітей. Цей проєкт має на меті привернення міжнародної уваги, мобілізацію підтримки та допомогу дітям, які пережили травму війни, втрату і насильницьке переміщення. Учні школи Св. Димитрія також виконали Державний Гімн України. Як зазначив отець Богдан Свистун, школа працює не лише з травмою, а й з процесом зцілення, а Канада стала для цих дітей простором безпеки, стабільності та підтримки, середовищем, де вони можуть відновлювати відчуття довіри до світу.

Школа Св. Йосафата

У школі Св. Йосафата (St. Josephat Catholic School) відбулося спеціальне тематичне зібрання, яке поєднало інформативні презентації з рефлексивною молитвою. Учні дізналися про події війни, її наслідки для дітей і родин, а також про значення солідарності, пам'яті та активної громадянської позиції. Захід мав не лише освітній, а й глибокий моральний вимір, формування емпатії, відповідальності та співчуття.

Школа Йосипа Кардинала Сліпого

У школі Йосипа Кардинала Сліпого (Joseph Cardinal Slipyj Catholic School) учні створили спеціальні листівки для захисників України, з теплими словами підтримки, віри та вдячності. Ці дитячі послання стали не просто символічним жестом, а живим людським зв'язком між дітьми Канади та тими, хто сьогодні захищає свободу України на фронті.

Окрім того, у школі відбулася спеціальна презентація «Чотири роки стійкості», у якій взяли участь п'ятеро новоприбулих учнів 5-го класу та двоє учнів з 8-го класу народжених у Канаді. Презентація проводилася як українською, так і англійською мовами. Учні поділилися власним досвідом, розповіли про безпосередній вплив війни на їхнє життя, шлях до Канади та процес інтеграції

Учні Школи Йосипа Кардинала Сліпого створили спеціальні листівки для захисників України

в громаду школи. Joseph Cardinal Slipyj School.

Спільна дія та жива солідарність

Усі три школи також долучилися до спільної ініціативи з плетіння маскувальних сіток, які організувала Фундація Будучність. Учні символічно вплітали камуфляжні стрічки у рибальські сітки, створюючи маскувальні сітки та перетворюючи процес на акт єдності, пам'яті та підтримки. Паралельно школи збирали кошти для закупівлі додаткових маскувальних сіток безпосередньо в Україні.

Відправлення готових сіток разом із дитячими листівками заплановане на березень, і учні зможуть побачити реальні плоди своєї праці та внеску. Вони матимуть можливість усвідомити, що навіть дитячі руки, слова і серця можуть бути частиною великої справи.

Ці події стали не лише днем пам'яті, а й днем дії, солідарності та відповідальності. Вони показали, що освіта, це не лише знання, а й виховання цінностей, емпатії та громадянської свідомості.

У цих школах у Торонто формується покоління дітей, які зростають із розумінням того, що свобода, людська гідність і правда це не абстрактні поняття, а щоденна відповідальність. І що навіть далеко від фронту можна бути частиною боротьби через пам'ять, співчуття, дію і любов.

Надя Герелюк

Ucrainica Research Institute
Invites you to a lecture by Anatoliy Gruzd

**Who's Telling the Story of the
Russia-Ukraine War on
Telegram?**

Friday, March 20, 2026
Time: 7:00 PM
Place: Westminster Room – Old Mill, Toronto
21 Old Mill Road, Toronto

Anatoliy Gruzd is a Co-Director of the Social Media Lab, Canada Research Chair and Professor at Toronto Metropolitan University. As a computational social science researcher, Anatoliy explores how social media changes how people and organizations communicate, collaborate, and disseminate (mis)information.

Visit www.ucrainica.ca for more information and to print a parking pass

БЛАГОДІЙНА ПОДІЯ ФУНДАЦІЇ БУДУЧНІСТЬ «НЕЗЛАМНІ СЕРЦЯ» — ВЕЧІР СОЛІДАРНОСТІ, ПРАВДИ ТА КУЛЬТУРИ

Ведучі вечора Тарас Пітт та Тетяна Бідяк, яка також очолювала організаційний комітет.

Богдан Лещин з Фондації Будучність вручає нагороду Кейлену Робертсону.

Отець Борис Гимон провадить молитву

У суботу, 21 лютого 2026 року, Фондація Будучність організувала унікальну благодійну подію під назвою «Незламні Серця», вечір, присвячений солідарності, єдності, культурній ідентичності та спільній відповідальності. Захід об'єднав українську громаду, міжнародних гостей, провідників і меценатів навколо однієї мети, підтримки України у час повномасштабної війни.

Ведучими вечора були Тетяна Бідяк та Тарас Пітт, які відкрили подію вітальним словом та показом вступного відео про перші кроки Фондації Будучність у відповідь на повномасштабне вторгнення росії в Україну. Далі глядачам було представлено перший фільм, який розповів про створення гуманітарного центру у Toronto Congress Centre та масштабну допомогу Україні у 2022 році: 17 морських контейнерів гуманітарної допомоги, 204 авіапалети медичного та тактичного обладнання, підтримку біженців у Канаді, партнерства з громадськими організаціями та бізнесами.

Після відео з промовою виступив ірландський журналіст, який нині живе та працює в Україні, Кейлен Робертсон (Coalan Robertson). У своїй промові він наголосив, що стан справ в Україні безпосередньо впливає на весь світ, а байдужість

міжнародної спільноти є небезпечною ілюзією. Особливо зворушливою стала його особиста історія: після проходження ДНК-тесту він дізнався, що його предки поховані в Одесі, що надало його зв'язку з Україною ще глибшого, особистого виміру.

Голова Фондації Будуч-

Гості та спонсори вечора з Євгеном Клопотенком.

ність Богдан Лещин урочисто вручив Кейлену Робертсону нагороду за служіння правді, захист свободи слова та принципів журналістики. Робертсон відомий своїми репортажами з прифронтових регіонів України, документальними проєктами та міжнародною інформаційною діяльністю. У 2025 році він був удостоєний звання Почесного Амбасадора України з цифрової дипломатії за внесок у міжнародну видимість України.

Вечір продовжився духовним благословенням отця Бориса Гимона, священника української католицької церкви Св. Йосифа, психотерапевта та багаторічного працівника лікарні Св. Йосифа у Торонто, який помолився за мир, за Україну та за всіх, хто страждає від війни.

Другий фільм показаний

Київською міською адміністрацією.

Третє відео розкрило культурну, освітню та гуманітарну місію фонду: підтримку досліджень, збереження історичної правди, роботу з пораненими воїнами, допомогу дітям-сиротам, психологічну реабілітацію дітей військових через програму "Соняшник" та підтримку конкретних людських історій, що втілюють живу резильєнтність.

Кульмінацією вечора стала традиційна п'ятикурсна вечеря від найвідомішого шеф-кухаря України Євгена Клопотенка, який не лише приготував страви, а й особисто розповідав історію кожної з них. Клопотенко культурний амбасадор України, засновник гастропроектів, автор кулінарних книг, ініціатор визнання борщу частиною нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО та реформатор харчової культури через соціальні ініціативи.

Він наголосив, що радянська система намагалася відібрати у України не лише ресурси, а й ідентичність, традиції та культуру, однак не змогла знищити національну пам'ять. Проте, не міг забрати «Енеїду» Котляревського, яка стала символом відродження давніх українських страв.

Меню вечора включало: пастернак з копченою сме-

таную; борщ із копченою грушею та декоративними сухими бджолами; салат із зеленого шавлю та шпинату з пюре з зеленого гороху;

шпондер (яловиче м'ясо) без приправ, де роль спецій виконувала солоня риба, що походить із часів чумацької доби. На десерт була подана «Каша Зозуля» з пшона, маку та рязанки з темним гречаним медом і медовим морозивом.

Подія «Незламні Серця» збирила 150 000 доларів, які будуть спрямовані на підтримку Дніпропетровської обласної дитячої лікарні, одного з провідних перинатальних та неонатальних центрів центрально-східної України. Кошти підуть на підтримку відділення інтенсивної терапії новонароджених, де щодня лікарі борються за життя передчасно народжених дітей та немовлят із критичними ускладненнями.

«Незламні Серця» стала не просто благодійною вечерею, а символом глобальної солідарності, моральної відповідальності та єдності сердець, які б'ються в унісон заради майбутнього України. Це подія, яка довела: незламність це не лише виживання, це дія, правда, культура, любов і надія, що перетворюються на реальні зміни.

Фото: Нік Вонс
Надя Герелюк

Євген Клопотенко презентує свої страви для 450 гостей.

Картини відомих митців на тихому аукціоні.

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ: ЦЕ ГАНЬБА ДЛЯ ЛЮДСТВА ЩО ЗА 4 РОКИ АГРЕСОРА НЕ ЗУПИНЕНО

Четверта річниця повномасштабного російського вторгнення в Україну — це трагічна річниця і ганьба для людства, адже ніхто ніколи не міг собі уявити війну в Європі, яка триватиме так довго. Такими думками Блаженніший Святослав поділився в інтерв'ю для ватиканських медіа напередодні сумної дати. Глава УКГЦ нагадує, що війна насправді почалася вже в 2014 році з окупації Криму та частини східного Донбасу. Розповідаючи про особливо важку зиму, позначену обстрілами енергетичної інфраструктури, він говорить про стійкість людей і дякує Вселенській Церкві за солідарність.

— Ваше Блаженство, минуло чотири роки від початку повномасштабної війни в Україні. Що б Ви хотіли сказати з цієї нагоди?

— Я би сказав, що це трагічна річниця. Ніхто й ніколи не міг уявити війну в Європі, яка триватиме чотири роки. І коли ми говоримо про ці чотири роки, то маємо на увазі лише повномасштабне російське вторгнення. Насправді війна почалася у 2014 році з окупації Криму та частини східного Донбасу. Ми є свідками справжньої трагедії, яка в останні місяці ще більше загострюється. Кількість загиблих і поранених мирних жителів далі зростає. Можу сказати, що навіть на початку вторгнення у 2022 році ситуація не була настільки драматичною, як сьогодні, особливо цієї зими, зокрема в українській столиці.

— Як живуть люди, які, наприклад, мешкають поблизу Вашого кафедрального собору в Києві? Як Церква допомагає долати ці виклики?

У Києві люди переживають справжню трагедію, яку сьогодні дехто називає «Холодомор». Усі ми знаємо про «Голодомор» — геноцид, здійснений через штучний голод; але тепер ми стикаємося з іншою формою геноциду, пов'язаною із зимовим холодом. Ця зима — найсуворіша за останнє десятиліття: температура в Києві опускалася до мінус двадцяти градусів. Росіяни методично знищують життєвоважливу інфраструктуру українських міст, зокрема столиці.

Київ, одна з найбільших європейських столиць, налічує майже чотири мільйони мешканців. Системи опалення й електропостачання централизовані: кожен район має ТЕЦ (Тепло Енерго Централь), що подає електроенергію та гарячу воду до будинків. У нашому районі немає газу: їжу готують на електриці, і вона також необхідна для подачі питної води у багатоповерхівки. Цієї зими багато ТЕЦ, збудованих у радянську епоху, схеми яких росіянам добре відомі, було знищено. Коли температура опустилася нижче двадцяти градусів, стало неможливо забезпечувати електропостачання та гарячу воду; труби замерзли й потріскали, серйозно постраждали також системи водовідведення. Уявіть собі будинок на три тисячі мешканців: усе в квартирах промерзає, температура всередині лише на кілька градусів вища за зовнішню, туалети непридатні до використання. Багато людей опиняються заблокованими у своїх домівках і не знають, куди подітися.

Як ми реагуємо? Біля великих житлових комплексів облаштовано так звані Центри незламності: опалювані намети з генераторами, де люди можуть підзарядити пристрої, випити гарячого чаю, побути разом

Блаженніший Святослав.

і зігрітися. Дехто навіть проводить там ночі. Також школи та дитячі садки були переобладнані для прийняття людей.

При нашому соборі ми відкрили Центр незламності в укритті в підвальному приміщенні. Наш генератор працює майже двадцять годин на добу, адже від міської мережі ми отримуємо електрику лише дві-три години. Є люди, які ночують там, фактично живуть — і нам доводиться забезпечувати всім необхідним, бо вони не можуть повернутися до своїх домівок.

Мер Києва закликав тих, хто може, тимчасово покинути місто; за оцінками, його залишили майже пів мільйона людей. Проте багато хто залишається, бо працює або не має

літи різні етапи цієї діяльності. Як би Ви описали поточний етап, позначений втомою населення? Як Церква далі підтримує і супроводжує людей?

Ми всі є одним народом і страждаємо разом. Я є мешканцем Києва, і холод не запитує, чи ти є священником чи єпископом або до якої Церкви належиш, як молишся Богові. Перед обличчям цієї трагедії ми всі є рівними, намагаємося об'єднуватися, допомагати один одному, а також знаходити християнський сенс: як жити по-християнськи в цих умовах.

В цей момент є деякі особливості. Коли уряд наказує примусову евакуацію із зон бойових дій, люди звичайно воліють переселитися до най-

Намети незламності поблизу Патріаршого собору Воскресіння Господнього у Києві

альтернатив. Школи, університети, супермаркети, лікарні та аптеки працюють, але великою проблемою залишається функціонування життєвоважливої інфраструктури.

А це методичне нищення триває: розвідувальні дрони пролітають над містом, виявляють ще діючі станції, а потім, за допомогою ракет і точкових ударів, їх руйнують. Такою, коротко кажучи, є ситуація, у якій ми живемо.

— Від початку повномасштабної війни Церква в Україні завжди була поруч із народом. Протягом цих чотирьох років можна виді-

ближчих великих міст, таких як Харків, Чернігів чи Суми. Очевидно, що однією з цілей обстрілів є саме залякати населення й змусити його залишити свої домівки. Деякі аналітики вважають, що йдеться про спробу створити «буферну зону» без цивільних, щоб полегшити військові маневри. Але люди залишаються, не виїжджають, і ми стараємося доставляти допомогу туди, де є також діти, літні люди. Можливо, ворог розраховував, що українці тікатимуть, але цього не сталося.

Ще одне спостереження з Києва: не відчувається втоми, яка могла б

привести до відчаю чи зневіри. Навпаки — через ці постійні ракетні удари воля до опору лише зростає. Я не знаю, як пояснити це явище, але можу розповісти один епізод із моєї катедри. П'ятирічний хлопчик, який завжди буває на Божественній Літургії, так відповів мені, коли я запитав, чи холодно у нього вдома: «Якщо я переможу холод, то й Україна перемає». Було видно, що вдома у нього холодно, бо він був одягнений у дуже теплий одяг, але попри все він почувався героєм. Для мене це голос не лише тієї родини, а всього народу.

У Центрах незламності люди усміхаються, співають; у дворах і перед замерзшими будинками вмикають музику й танцюють. Це щось таке, що дивує також і нас. Але, очевидно, біль зростає, з огляду на велику кількість загиблих і поранених.

За даними Моніторингової місії ООН з прав людини в Україні, 2025 рік став найсмертоносішим для цивільних від початку вторгнення. Кількість убитих і поранених мирних жителів зросла на 31 % порівняно з 2024 роком і на 70 % порівняно з 2023-м. Чим більше говорять про мирні домовленості, тим більше крові проливається на українській землі. Поки сильні світу цього зустрічаються, щоб вирішувати, на кого чинити більший тиск, народ страждає. Такою є та дійсність, з якою ми повинні рахуватися й у якій супроводжувати людей.

Мушу також сказати, що зменшується страх у людей під час обстрілів: до цього звикають, і це небезпечно, бо часом ми втрачаємо чутливість до чужого болю. Тому Церква завжди повинна підтримувати релігійну чутливість пошани до людського страждання, бо ми знаємо, що в кожному болю присутні страждання самого Христа.

— Ймовірно, священники та богосвячені особи зберігають відчуття глибокої емпатії, адже у власних родинах вони пережили горювання.

В Україні немає жодної сім'ї, яка б не відчула біль або втрату через смерть брата, сестри, батька чи дитини, убитих або поранених. На Синоді Єпископів ми започаткували програму підтримки для священників та богосвячених осіб. Ми провели опитування, щоб зрозуміти, як вони почувуються. Цікаво: більшість відповіла, що не хоче брати відпустку або відпочивати. Спочатку я подумав: «Які вони молодці!». Та психотерапевти пояснили, що це ознака травми: психологічно вони не можуть відійти від парафії чи спільноти, бо бояться, що під час їхньої відсутності може трапитися щось серйозне у їхніх домах або церквах.

FOUR YEARS AND MORE OF HEROIC RESISTANCE: UKRAINE WILL NOT BE BROKEN

Time to take stock, and for Ukraine's supporters to make a greater concerted effort to end Russia's barbaric war against an independent, democratic, European state.

Four years ago this week, on Feb. 24, 2022, Russian President Vladimir Putin launched his full-scale invasion, expecting Kyiv to fall within days and sovereign Ukraine to disappear within weeks.

He had begun his military aggression against Ukraine back in 2014 when his unidentified "green men" seized Crimea and plunged the Donbas into a bloodbath.

He was confident Russia's might and the West's hesitation would allow him to get away with his criminal goals.

He was wrong.

Ukraine still stands. Its flag flies over Kyiv. Its military fights on. Its people endure, remaining defiant and hopeful.

The cost has been brutal. Tens of thousands of soldiers are dead. Thousands of civilians killed. Millions displaced. Cities reduced to rubble. Some 18 percent of Ukraine's territory occupied by the Russian invaders.

Yet Ukraine has not broken.

Whatever his domestic shortcomings, Ukraine's president, Volodymyr Zelensky, has provided the necessary wartime leadership and become a Churchillian figure on the international scene.

Ukraine's armed forces have held the line against a larger enemy. Citizens have kept the country running through blackouts and air raids. Western military

aid and financial support have been crucial.

But US President Donald Trump's approach has created grave uncertainty about his country's commitment. Europe has stepped up instead. Britain, France, Germany, Poland, the Nordics, the Baltics, and Canada – a Coalition of the Willing – are filling the void.

If you ask Ukrainians what they want to tell the world, the answer will be — instead of sympathy, we need action.

Russia has paid a staggering price. Hundreds of thousands of soldiers killed or wounded. Its economy buck-

ling under war costs and sanctions. Internationally disgraced and isolated, Moscow depends on China, North Korea, and Iran for survival.

Western support has been vital, but it hasn't reached decisive levels. Ukraine needs more – not just to survive, but to force Russia to the table on terms that respect sovereignty and territorial integrity.

Talk of peace negotiations is hollow without real pressure. Putin won't negotiate in good faith. He respects only force. Appeasement has never worked with Moscow, and it won't work now.

Every delay, every half-measure, and every attempt to accommodate the Kremlin only emboldens further aggression.

Remember, this is not a neighborhood dispute. This is a genocidal war against Ukraine and a direct threat to Europe and the free world. If aggression succeeds here, autocrats worldwide will take note.

The West must act. Expand sanctions. Increase military aid. Isolate Moscow completely. Guarantee Ukraine's future in a democratic Europe with a clear path to EU and NATO membership. Pressure Russia to retreat – not merely hope it will.

This is a struggle between authoritarianism and freedom, old-style imperialism and national self-determination.

Four years ago, Putin sought to erase Ukraine. Instead, he forged a nation more united than ever. That is his failure – and Ukraine's strength.

Putin has also woken Europe up to realities, and even as the US steps back and its leadership appeases the Kremlin, Ukraine has been reassured that it will not be abandoned and left to fend for itself.

There is no more time to waste!

Photo: Valeriia Miller, Unsplash
By Kyiv Post

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ: ЦЕ ГАНЬБА ДЛЯ ЛЮДСТВА

➔ Закінчення з стор. 10

Мені теж важко залишати Україну: я постійно слідкую за новинами про останні події в Києві. Один психотерапевт сказав мені: «Коли бомблять Київ, ви страждаєте навіть перебуваючи в Римі? Це ознака травми».

Тому ми супроводжуємо наших священників через програму «зцілення ран»: той, хто пережив і подолав власне страждання, стає «пораненим лікарем», здатним зрозуміти того, хто страждає, і вести його до зцілення, також і психологічного та ментального. Психічне та духовне здоров'я перебуває в центрі нашої уваги. Ми набуваємо досвіду, якого раніше не мали, і який може стати справжнім скарбом для інших Церков, які не стикалися з подібною трагедією, щоб допомагати людям наблизитися до Бога, до Христа — Джерела спасіння та здоров'я, не лише духовного, а й ментального та фізичного.

— Протягом цих чотирьох років Церква в Україні змогла в різний спосіб відчувати солідарність Вселенської Церкви. Чи могли б Ви навести якісь особливі приклади цієї підтримки?

Протягом цих чотирьох років ми отримали багато солідарності від усієї Вселенської Церкви, яку особ-

ливо підтримав Святіший Отець — спершу блаженної пам'яті Папа Франциск, а тепер — Папа Лев. Ми щиро вдячні Святішому Отцю та всім братам і сестрам у Христі, усім людям доброї волі, які виразили свою близькість. Ця солідарність мала свої злети й падіння.

Пам'ятаю перші дні війни, коли гуманітарна допомога надходила великими обсягами з різних країн Європи та світу. Минулого року, у 2025-му, допомога майже зупинилася. Отримати погодження на проекти для тих, хто не мав засобів для виживання, ставало все важче. На початку 2025 року міжнародні агентства оцінювали, що приблизно п'ять мільйонів людей в Україні перебували в умовах нестачі продовольства, але лише 2,5 мільйонам могли надати допомогу.

Ця зима, трагічна через холод і труднощі, а також зображення людей, які страждають, але намагаються триматися, знову розпалили міжнародну солідарність, подібно до лютого-березня 2022 року. Хочу розповісти один конкретний випадок. Після кожного бомбардування Києва я часто ділюся повідомленнями з друзями. Я надіслав приблизно десятьом людям фото наслідків одного обстрілу з коротким коментарем: «Ми пережили ще одну пекельну ніч у Києві. Температура мінус двад-

цять градусів. Боротьба за життя, людяність і солідарність триває».

Серед адресатів був кардинал Гжегож Рись, Краківський архієпископ, який відповів негайним проявом солідарності. Наступної неділі він оголосив збір коштів для Києва, оприлюднивши моє повідомлення. Через три дні він повідомив, що на рахунок Карітасу вже надійшов один мільйон злотих. Через чотири дні перші вантажівки з генераторами вже прямували до Києва.

Коментуючи цей жест, я згадав латинське прислів'я: «Bis dat qui cito dat» — «Двічі дає той, хто дає швидко». І справді, ті генератори були надзвичайно потрібні для порятунку людських життів. Спонтанність цієї солідарності помітив також і Папа, який подякував усім, хто негайно поспішив з допомогою. Згодом також Польська єпископська конференція та інші європейські Церкви, зокрема Італійська єпископська конференція через Карітас, організували збір гуманітарної допомоги та зробили свій внесок.

Сьогодні ми переживаємо хвилю солідарності, яка виходить за межі суто економічної підтримки: для нас важливо, щоб у всіх європейських парафіях говорили про Київ, який страждає, адже пам'ять та християнська молитва зуміли зворушити сумління та серця людей. Ми глибоко

вдячні всім, хто долучився до порятунку життів в Україні.

— Ваше Блаженство, з яким посланням Ви хотіли би звернутися до міжнародної спільноти та вірних усього світу з нагоди цієї четвертої річниці?

Я вважаю, що четвертий рік цієї війни — це ганьба для людства. Це ганебно, що за чотири роки міжнародна спільнота не змогла зупинити смертоносну руку агресора. Деякі історики зазначали, що Друга світова війна на наших землях тривала менше, ніж теперішня російська агресія проти України. Це те, чого ніколи не мало б початися, і що тепер повинно закінчитися.

Тому в цю сумну річницю я закликаю всіх зробити обітницю Богові та самим собі: будувати мир. Політики повинні виконати свій обов'язок. Люди Церкви та дипломатії, також і тієї християнської, повинні виконати те, що їм належить. Військові, волонтери — кожен покликаний зробити свою частину. Ми повинні зробити все можливе, щоб агресор зупинився. Потім настане інший час — час зцілення травм і відбудови того, що війна зруйнувала. Але це буде вже інша історія. Orate pro nobis. Моліться за нас!

**Текст і фото: УГКЦ,
Vatican News**

"Я КАЖУ СУСІДЦІ: ЗГОРІЛИ ВЖЕ ВАШІ ЗУБИ".

ЗАПОРІЖЖЯ В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ ВТОРГНЕННЯ

*Південного Сходу ти чорна перлина,
Ти слава його, промисловий гігант.
А. Сердюк, "Запоріжжя моє кохане"*

Я дуже добре пам'ятаю, як почалась війна: де я була, з ким, але найкраще – відчуття екзистенційного страху всередині.

Тоді, у Львові, на Школі журналістики УКУ, тогочасний керівник Ігор Балінський сказав, що студентам з Криму краще поки не повертатися додому і УКУ готова надати їм місце в колегіумі. Достеменно не було зрозуміло, куди все йде, тож мені як запоріжанці теж запропонували лишитися.

Я обрала поїхати, бо Запоріжжя далеко та і "ну, що такого може статися". А сталася окупація Криму і бойові дії на території Донецької та Луганської областей. У багатьох моїх друзів забрали дім.

24 лютого 2022 року я могла повірити вже у все. Але від цього не стало менш боляче, коли на початку березня на Запоріжжі окупували село моєї бабусі.

За даними DeepState, станом на початок 2026 року, окуповано майже 75% Запорізької області. Моє рідне місто стало "територією можливих бойових дій", але тут досі живе моя мама і друзі, тож завжди є привід повернутися.

Запоріжжя не має статусу прифронтового міста, хоч до ЛБЗ десь 30 кілометрів і FPV-дрони вже долітають на околиці. При цьому світло завжди вимикають за графіком: 4 години є, 5 немає. Але вимикають зазвичай трошки пізніше, а вмикають трошки раніше, тож виходить майже однаково.

Проїзд у громадському транспорті тут коштує дорожче, ніж у Києві. За трамвай доведеться заплатити 10 гривень замість київських 8, хоча перші роки після вторгнення РФ він навіть був безкоштовним. Маршрутка коштуватиме 17 гривень, у Києві до недавня було 15.

Викликати таксі за навігатором майже неможливо, РЕБи працюють завжди, а люди тільки й обговорюють, куди їх закинуло цього разу – Осло, Рейк'явік, Лівія, Чилі.

Людей стало менше, але не відчутно. Місце тих, хто поїхав шукати кращої долі деінде, займають ті, хто виїхав з окупації або більш обстрілюваної області. Меморіалів пам'яті стало більше, відчутно. І левова частка стрічок у квіткових магазинах стала темними або жовто-блакитними.

Жовтий і блакитний кольори в цілому розфарбували сіре індустріальне Запоріжжя. Зараз прапори майорять ледь не на кожному стовпі, ніби кричучи: "Тут Україна". Як і кафе "4.5.0" чи "Nimars", що тут – війна.

В іншому Запоріжжя мало чим відрізняється від Києва – і там, і там постійні обстріли, просто десь це "Шахеда" і "Калібри", а десь – "Молнії" і КАБи.

Останні декілька візитів мені все частіше казали: "Куди ти їдеш? Будь

Наслідки прильоту дрона в один із будинків у центрі міста

обережна!". Що, з одного боку, дивно, адже тут я відчуваю спокій, якого не відчуваю в Києві, хоч повітряна тривога і може тривати понад добу. А з іншого боку, можу зрозуміти таку реакцію, коли знаєш про місто лише з новин.

Зараз Запоріжжя хочеться закарбувати у спогадах, встигнути показати друзям, сфотографувати кожен куточок. Тож цей текст – частина цієї пам'яті, крізь призму трьох жінок, для яких, як і для мене, це дім.

Дорога додому

Колись моєю "дорогою додому" був потяг під номером 72. Потім Інтерсіті 732. З 19 лютого додому мене зможе довести лише один потяг – № 38 "Київ – Запоріжжя".

І це вже непогані новини, бо на початку лютого залізничне сполучення із Запоріжжям зупинилось взагалі через російські дрони і розбомблений залізничний вузол Синельникове. Потяги ходили до Дніпра, а звідти був організований трансфер автобусами. А ми знаємо, що зупинка руху поїздів не віщує для міста нічого хорошого.

Але мені пощастило приїхати до-

Наслідки прильоту балістики в одному з дворів Запоріжжя

дому першим потягом, який доїхав просто до Запоріжжя, де мене чекала вже знайома перевірка документів, ІМЕІ телефону та фото для поліцейського на пам'ять.

Моїй сусідці по купе, пані Ірині, пощастило трохи менше. До Києва вона їхала якраз із пересадкою через Дніпро. Але, за її словами, волонтери допомогли їй і знайти автобус в Запоріжжі, і показали, де потяг у Дніпрі,

ще й гарячий чай запропонували.

Відразу після історії про пересадку Ірина Миколаївна переключалася на те, як пару місяців тому в її будинок прилетів дрон. Це стандартна запорізька історія – комусь у будинок прилітало максимум через одне рукостискання. Бо в цьому місті всі знайомі між собою через одне рукостискання. Квартира пані Ірини майже не постраждала – тільки рятувальники зламали двері, бо думали, що вона там. Сусідам пощастило менше.

"У нас в другому під'їзді двохкімнатні квартири згоріли всі повністю. У нас в під'їзді згоріла на третьому поверсі квартира частково. І на моєму поверсі, на четвертому, повністю згоріла квартира. Там нічого немає, одні стіни і все", – ділиться вона, тільки-но наш потяг встигає рушити.

Коли в її квартиру прилетіло, пані Ірина була на роботі. Приїхавши, побачила лише, що балкон цілий, а штора майорить з відкритого вікна, як білий прапор.

"Бачу, сусідка моя сидить, з квартири, що згоріла. Бабушка 90 років. В тапочках, нічний сорочці і в куртці. ДСНС приїхали, забрати її, одвезти

"Вони двері поміняють, вікна, поштукатурять, плитку покладуть. Це все вони зроблять. А меблі? Вони ж не одну копійку стоять. А де брати гроші, щоб купити їх? От моєї сусідці 68 років, вона елі ходить. Де вона візьме гроші, щоб купити собі диван, шифоньєр?" – бідкається пані Ірина.

Вона працює на заводі, як і багато хто в Запоріжжі. Каже, що людей катастрофічно не вистачає. Хто за кордон поїхав, хто на західну Україну, хто до Києва. Її родина – донька з онуком – також живуть у Києві. Вона якраз їздила до них в гості. Але переїжджати не збирається, навіть при тому, що в її будинок вже прилітало.

"Блискавка двічі в одне місце не вдарить", – каже вона. "Але "Молнія" може", – відповідаю я подумки.

Точка неповернення

У Запоріжжі в мене лишається не так багато знайомих: частина виїхала ще до повномасштабного вторгнення, частина – на початку. Ті, хто тут досі, навряд вже виїдуть, доки не "припече". Моя подруга Альона – одна з тих, які лишаються. Я питаю, що вона думає з приводу ситуації в місті.

"Спочатку звалили до С-300. Тоді до повільних "Шахедів", тепер до "Молній". Скоро будемо зводити до FPV, Південний мікрорайон уже звикає", – каже вона.

Я обережно питаю, чи думала вона над тим, щоб виїхати.

"Ми потерпимо і ще потерпимо, і ще... У нас є і крупа на запас, і сіль у нас та сама, з Соледару, стоїть досі, бо закупили пачками ще в 22-му році. Борошна мішок стоїть, цукру, консервації повно, чого нам драпати?" – відповідає Альона.

"В мене цибуля вже посаджена. І часник. Не знаю, чи садить картошку – немає сенсу, бо мені здається, що до кінця літа ми вже врожай не зберемо в Запоріжжі", – вже трохи більш песимістично міркує подруга.

Альона працює в школі. Це державна структура, тож поки не оголосять евакуацію, а місто офіційно не визнають прифронтовим, щоб виїхати, спершу доведеться звільнитися. Тож доводиться пристосовуватися, а, як ми вже встигли зрозуміти за ці роки війни, людина може пристосуватися до будь-чого.

"Але коли буде ось ця точка, коли до цього не звикнеш, коли треба буде тільки взяти речі і поїхати? Для кожної людини свій пік, але я особисто не знаю, коли буде мій, я не можу такий сценарій придумати", – зізнається вона.

Альона живе біля об'єкту критичної інфраструктури, в який періодично прилітає. Чергова балістика трохи промахнулась і влучила до неї у двір. Зараз там величезна вирва, один будинок під знесення, інший, майже повністю без вікон, – її.

ВАШЕ ЗВЕРНЕННЯ МОЖЕ ЗМІНИТИ ЖИТТЯ ТИСЯЧАМ УКРАЇНЦЯМ В ОНТАРІО

Заклик до дій від Провінційної Ради Онтаріо КУК на підтримку ідеї створення спеціального імміграційного потоку для CUAET в Онтаріо

На календарі вже лютий 2026-го року і в ці дні діаспора Канади та українці по світу з сумом, тривогою але з надією на нашу перемогу, вшановують четверту річницю з початку повномасштабного вторгнення військ росії на територію суверенної України. Особливо тривожно тим, хто покинули рідні домівки з початком війни і вирішили знайти прихисток деінде.

З початком військової агресії росії, до Канади прибуло понад 300 тисяч людей за програмою, котра була розроблена для тимчасового перебування на території Канади CUAET (Canada Ukraine Authorization for Emergency Travel) через видачу Дозволів на Роботу, які забезпечували право легально працювати та отримувати медичне страхування. Сама назва програми CUAET показує наміри федерального уряду щодо тих, кому було видано візи з такою позначкою - у екстреній ситуації українці мають можливість залишатися на території Канади на ближчі три роки. Та в 2025 році Міністерство Імміграції Канади, з огляду на те, що російсько-українська війна тривала дозволила тим, хто залишився в Канаді продовжити Дозвіл на Роботу на наступні 3 роки (в теорії до 2028 року).

Протягом останніх років КУК (Конгрес Українців Канади) Централі, як представники організації зі всієї Канади та понад 1 мільйону 200 тисяч етнічних українців ведуть кон-

сультації з Урядом Канади різних скликань. Ще до початку військового вторгнення росії, представники КУК Централі мали пропозиції щодо плану дій Канади у випадку нападу на Україну, і можливість прийому тимчасово переселених українців також була представлена. Та це були рекомендації, а Уряд Канади вже приймав рішення на основі власних інтересів.

З плином часу багато тимчасово переселених українців осіли по всіх провінціях та територіях Канади, та найчисельнішу таку групу, в приблизно 70 тисяч, ми можемо налічити на даний час у провінції Онтаріо. Ця провінція завжди була найбільш привабливою для проживання як і найбільш активною. Громадське життя української спільноти зараз є насиченим як ніколи і голос тимчасово переселених є почутий і чудово вливається в життя діаспорної родини. Після перших зустрічей та запитань про переселенські побутові питання ідуть розповіді про нерозуміння та тривогу за майбутнє для них, адже умови перебування для власників CUAET віз у провінції Онтаріо змінилися і все важче отримати медичне страхування через затримку процесів обробки Дозволів на Роботу а можливість повернення в Україну ускладнена війною, що досі триває.

Провінційна Рада Онтаріо КУК є на постійному зв'язку з організаціями та громадами по провінції і в той

час як КУК Централі веде перемовини з федеральним урядом, ми працюємо з Урядом Онтаріо та Міністерством Праці, Імміграції, Навчання та Розвитку Навиків зокрема.

Ще в 2025 році від імені Провінційної Ради Онтаріо КУК до Уряду Онтаріо було вислано пропозицію щодо введення спеціальної гілки у програмі імміграції Онтаріо (OINP) для тих, хто приїхав до Канади по візі CUAET. Програма імміграції Онтаріо якраз проходить переформатування і таке звернення було направлено в найкращий для того час та вже є перші ознаки що Уряд Онтаріо відслідковує кількість заявок у своїй системі.

Наступним кроком Провінційної Ради Онтаріо КУК буде зустріч з представниками Уряду Онтаріо та профільного Міністерства, яка відбудеться ближчими місяцями, під час якої буде більш ґрунтовно представлено пропозицію.

Щоб голос Провінційної Ради Онтаріо КУК комітету був гучно почутий, ми просимо посилити його через ваші письмові звернення та особисті зустрічі з вашим місцевим депутатом Провінційного Уряду та Міністром Імміграції.

Вже на сайті Провінційної Ради Онтаріо КУК ви знайдете зразок тексту листа-звернення до депутата Провінційного Уряду від вашого регіону <https://uccon.ca/newcomers/sample-letters>, просимо додати вашу ад-

ресу та ім'я і відправити цей лист звернення до того, хто може в майбутньому підтримати пропозицію введення окремої гілки у OINP для тих, хто має тимчасовий статус перебування в Канаді за програмою CUAET.

Також на сайті Провінційної Ради Онтаріо КУК ви знайдете перелік ключових пунктів для обговорення з вашим провінційним депутатом.

Щоб ознайомитися з переліком депутатів провінції Онтаріо, ви можете скористатися посиланням <https://www.ola.org/en/members/current>, в віконці Address and Postal Code ви вводите вашу повну адресу чи поштовий індекс і автоматично вам висвітлиться ім'я та фото вашого депутата, а при натисканні на фото-ви отримаєте контактну інформацію та загальні деталі, які допоможуть скontaktувати їхній офіс.

Вже понад 130 років українці будують Канаду, і голос української громади в Онтаріо завжди є чутний та складається з тисяч голосів. Разом зробимо добру справу, яка зміцнить громаду Онтаріо та дасть тисячам тимчасово переселених українців можливість жити без бомбувань і допомагати Україні.

Звернення написано Іванкою ТИМЧУК (Управа МОУГ "Четверта Хвиля")

за участі Лідії КУЛІШ, від імені Комітету CUAET to PR при Провінційній Раді Онтаріо КУК

"Я КАЖУ СУСІДЦІ: ЗГОРІЛИ ВЖЕ ВАШІ ЗУБИ".

↳ Закінчення з стор. 12

"Я раніше думала, якщо мені у двір прилетить, то це буде точкою неповернення. Мені прилетіло у двір. Але ж вікна, не вибило. Замки поламалися... Ну, ми поремонтували замки. Ну, стоїть у мене перший, другий під'їзд без вікон досі. Люди не живуть. А це для мене виявилось ще не піком. А якщо мені прилетить в квартиру? Уявімо, поки я буду на роботі, але в мене ще ж дача є. Я поїду з міста чи поїду на дачу?" – питає вона, хоча я вже знаю відповідь.

Я відчуваю, що Альона часто думає про це. Вона розповідає, що навіть шукала хати в селах, але поки обмежилась лише переглядом.

"Якщо вивозити все нажите з квартири, всі ці холодильники, коври і так далі, їх треба кудись везти. А куди везти, якщо єдиний можливий варіант – це проживання або в гуртожитку, який надають, або в орендованій квартирі, що ймовірніше, якщо є якась робота і запас грошей. В орендованій квартирі вже є все це майно", – міркує вона.

"А спадок покоління? От я знаю,

Меморіал загиблим у Запоріжжі

що в мене бабусин жилет висить теплий. Я його не одягаю, але я знаю, що він там є, і я його можу вдіти, якщо буде холодно. Я знаю, що в нижній шухлядці на кухні є лотки для холодцю, які раз на рік потрібні. А десь на балконі валяється горішниця, щоб горіхи робити зі згущонкою. Я вже п'ять років нею не користувалася, але я знаю, що вона є", – каже мешканка Запоріжжя.

Знайомі Альони нещодавно виїхали з одного із сіл в Запорізькій області, до якого наближається фронт. Все, що вони не встигли забрати під час першої "ходки", розграбували до

другої.

"От мама у мене дуже хоче на день народження акумуляторну пилку і акумуляторний секатор. Я не купляю їй ці пилку і секатор не тому, що вони дорого коштують, а тому що це ще одна річ, яку доведеться кудись прилаштувати чи продавати, якщо ми будемо виїжджати", – пояснює вона.

Альона розповідає, що її лякає перспектива все подальше життя поневірятися по орендованих квартирах.

"Я народилася в цій квартирі. Я тут змалку. Я навіть не жила ніде в

іншому місті. У мене не було навіть такого, щоб мене в село на літо відправляли.

Я про це з дитинства думала. Коли діти усвідомлюють, що таке смерть, коли тільки-тільки приходить усвідомлення, що ніщо не вічне. У мене на тому ж рівні десь через місяць після того, як я зрозуміла, що таке смерть, були такі ж самі стресові думки про квартиру. А якщо не стане цих стін, цього ковра на стіні, що я пальчиком водила, як заснути..." – веде своєї Альона.

Я питаю, а що якщо стане зовсім погано. Наприклад, буде повний блекаут. Минулого разу, коли я приїжджала, Запоріжжя та Дніпро якраз занурилися у повну темряву.

"Я уже давно перелаштувалася на те, що мені не страшно, що "потухне". Мені страшно окупація. Якщо воно потухне, але буде на території України і у нас буде можливість його відремонтувати, то це не страшно. От якщо прийдуть сюди орки на цю територію, в нас не буде можливості це ремонтувати, це страшно", – ділиться Альона.

**Аліна Полякова
«Українська Правда»**

ФЕНОМЕН ГЕОРГІЯ НАРБУТА: ХУДОЖНИК, ЯКИЙ НАМАЛЮВАВ ОБЛИЧЧЯ УКРАЇНИ

ДО 140-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МИТЦЯ

«Він був українцем не тільки по крові, мові, переконанням – українською стихією насичені і всі його твори, і формальне джерело його генія б'є незмінно з рідного чорнозему Чернігівщини», – писав мистецтвознавець Федір Ернст про Георгія Нарбута.

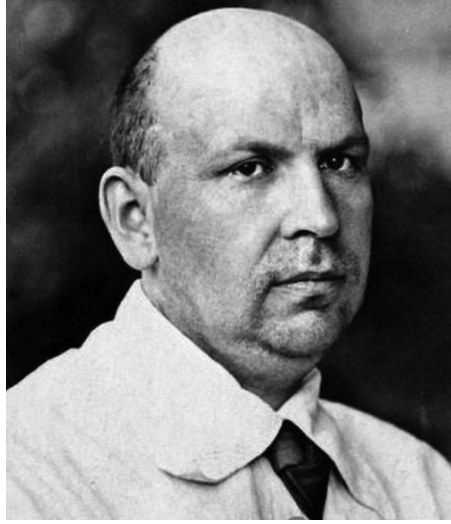
9 березня 2026 року минає 140 років від дня народження митця, який за короткий 34 роки життя зумів зробити неможливе — створити візуальний образ української державності. Його творчість стала не лише мистецьким явищем, а й актом національного самоутвердження.

Народився Георгій (Юрій) Нарбут поблизу Глухова на Чернігівщині (нині Сумська область) у старовинній, хоч і збіднілій родині. Його дитинство не було сповнене розкішшю художніх матеріалів — навпаки, бракувало навіть олівців і фарб. Та це не завадило майбутньому генію: з синього обгорткового паперу від цукру він вирізав дивовижні силуети — пейзажі, постаті людей і тварин. Ці витинанки стали першими проявами його неповторного стилю.

Уже в ранніх роботах відчувалася тонка декоративність, увага до силуету, ритму й орнаменту — риси, що згодом визначать його як одного з найвишуканіших графіків свого часу.

Справжню славу Нарбуту принесла обкладинка до казки Ганс Крістіан Андерсен «Соловей» (1912). У цій роботі художник майстерно поєднав стилістику традиційної китайської гравюри з елементами ампіру. Відтоді його ім'я стало відомим у мистецьких колах як символ бездоганного смаку й оригінальної манери.

У 1912 році він створює власний герб із промовистим написом: «Мазепинець полку Чернігівського Глухівської сотні, старшинський син,

Георгій Нарбут — творець візуальної ідентичності України.

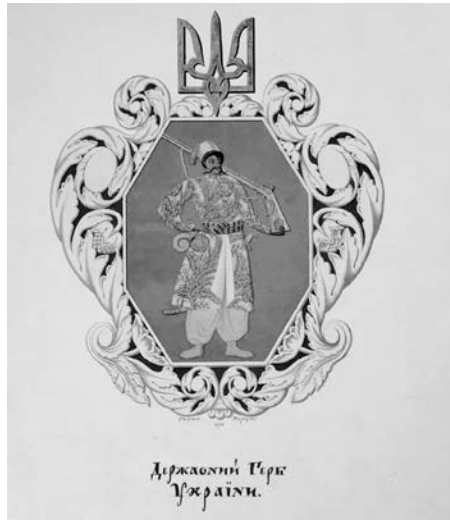
емблем і гербів живописець», підкреслюючи зв'язок роду з гетьманом Іваном Мазепою. Так художник не лише творив мистецтво, а й осмислював історичну тяглість української державності.

Художник Української революції

1917 року Нарбут повертається до Києва — і саме тут розкривається його державотворчий геній. У період Української революції він створює перші українські паперові гроші — карбованці, гривні, шаги, модернізує тризуб як державний герб, оформлює поштові марки, плакати, урядові документи.

Його «Українська абетка» — справжній шедевр книжкової графіки, де кожна літера оживає у бароковій пишності та витонченості ар-нуво. Він ілюструє «Енеїду» Котляревського, переосмислюючи класику в національному стилі.

Нарбут був не лише художником, а й першим ректором Української академії мистецтв, харизматичним організатором мистецького життя

Малий герб Української держави 1918.

Георгій Нарбут «Українська абетка» Георгія Нарбута. Фото- Видавництво Олександра Савчука

Києва, ініціатором барокових карнавальних вечорів, що поєднували традицію й модерн.

Доля відміряла йому лише 34 роки. У травні 1920 року після тяжкої хвороби Георгій Нарбут помер. Та навіть за цей короткий час він встиг здійснити культурну революцію — «графічно українізувати» націю.

Коли вороги заперечували саме існування України, Нарбут намалював її так переконливо, що заперечити стало неможливо. У його роботах Україна постала як держава з глибокою історією, шляхетною символікою та впевненим майбутнім.

Вшанування пам'яті

І сьогодні спадщина митця залишається актуальною. У 1992 році його марку «Молода Україна» було відтворено на перших поштових марках незалежної держави. У 2006 році Укрпошта випустила поштові марки, конверти та штемпель до 120-річчя художника, а Національний банк України — пам'ятну монету із силуетним автопортретом Нарбута, його особистим гербом та фрагментом банкноти 1918 року. У 2008-му пошта України створила поштові блоки до 90-річчя перших українських марок.

Одним із найпотужніших рушіїв державності є мова. Та чи замислюємося ми над тим, наскільки важливими є шрифт, форма літери, естетика написання? Як через лінію, орнамент, композицію можна передати історію нації, її боротьбу й мрію про майбутнє?

Саме ці питання, очевидно, визначили масштаб постаті Георгія Нарбута. Він зумів поєднати історію й модерн, традицію й новаторство. Він створив не просто ілюстрації — він сформував візуальний код української держави.

Минуло 140 років від дня його народження, а створений ним образ України й досі залишається впізнаваним, актуальним і надзвичайно сучасним. Бо Україна, яку намалював Нарбут, — була, є і буде.

Михайло Гуцман
Фото: НАОМА

Банкнота 500 гривень 1918–1921.

Банкнота 100 гривень 1918–1921.

Випуск шагів 1918 року розроблений графіками Антоном Середою й Георгієм Нарбутом.

ЯДЕРНИЙ ШАНТАЖ ПУТІНА:

→ Закінчення з стор. 6

радикально озброїться, а тому нам потрібно продовжувати. Для росіян же ядерна зброя — це перевага дуже великої держави, а не «якоїсь там України». Це торгівля страхом перш за все для власного населення», — вважає Віктор Небоженко.

Військовий експерт Олег Жданов зазначає: нові ядерні погрози РФ абсолютно нереалістичні. А в даному випадку йдеться про класичну інформаційно-психологічну та політичну спецоперацію.

«В РФ закінчилися аргументи в ескалации конфлікту і тиску на нас і наших партнерів. Як-то кажуть: нове — це добре забуте старе. Ось по такому ж принципу Москва знову дістала «ядерну дубинку». Взагалі це класична інформаційно-психологічна спецоперація. Вони самі створили привід: нібито СЗР виявила інформацію про ядерне озброєння України, а далі йде типу політична реакція з боку влади. Ми, як розумні люди, повинні виправдатися, що ми такого не

планували і не робили. А якщо ти виправдовуєшся — то ти винуватий. Така примітивна логіка. Це формування політичної позиції єдиним аргументом, який залишився в РФ. Вони кажуть: якщо буде загроза, то вони застосують нестратегічну ядерну зброю по об'єктах в Україні. Вони не кажуть «тактичну», бо це вже не викликає нічого, окрім посмішки. Вони формулюють інакше: нестратегічна. Нагадуючи, що в них і така є. Тобто це інформаційно-політична операція, не більше того», — каже Олег Жданов.

Резюмуючи, за чотири роки війни світ уже звик до ядерних погроз Кремля. Вони звучать так часто, що в багатьох виробився своєрідний імунітет: «це лише погрози, вони не самогубці, Китай не дозволить, Путін блефує, як і минулі рази», тощо. Частково ці аргументи мають рацію. Панікувати та впадати в істеріку — остання справа. Холодний розум і витримка — найкращі союзники в протистоянні з ядерним шантажистом.

Однак варто пам'ятати і про інше. Точно такі ж аргументи — «це блеф, ніхто не нападе, це політична гра, всі на шашлики в травні» — лунали напередодні 24 лютого 2022 року. Так само і ядерна риторика працює як технологія «вікна Овертона»: спочатку неможливе стає радикальним, потім прийнятним, а згодом і неминучим. Саме обговорення всерйоз застосування ЯЗ призводить до кратного зростання ризиків.

Недалекоглядно, небезпечно і просто нерозумно ставитися несерйозно до потенційного знищення цивілізації або як мінімум смерті мільйонів людей лише через те, що такі погрози лунають надто часто. Всі ми з дитинства пам'ятаємо історію про хлопчика, який кричав «Вовки!». Так, сто разів це був жарт, вигадка чи спроба привертання уваги. Однак на 101-й раз це вже були справжні хижаки, які загризли і хлопчика, і все село.

Текст і фото: ua.news

Будьмо в КОНТАКТ-і

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

ПОСТУП українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечора на хвилях FM 88,9 у прямому ефірі

www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!

Розрахунковий рахунок #43282 у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

e-mail: ukrradiofm@gmail.com

Facebook: Lyubomyra Matviyas

Адвокати Тарас Грицина і Петро Гамівка

- ◆ Судові адвокати у справах заповітів і майна
- ◆ Купівля та продаж нерухомості
- ◆ Сімейне право
- ◆ Нотаріальні послуги

1081 Bloor St. W. #200
Toronto, ON M6H 1M5
Tel.: (416) 532-8006

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
п'ятниця - 9 AM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM
вівторок - 1 PM*

OMNI - BC
неділя - 8 AM
вівторок - 10 AM*
п'ятниця - 2 PM*

*Повторення

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА
SONG OF UKRAINE

3 понеділка до п'ятниці
в 9 год ранку
на www.cjmrradio.com

Також
CJMR на TuneIn/iHeart

КУПУЄТЕ ЧИ
ПРОДАЄТЕ, -
ПОСИЛАЙТЕСЯ
НА ОГолошення в
«ГОМОНІ УКРАЇНИ»!

SMITH MONUMENT COMPANY LIMITED

Заснована 1919 року

349 Weston Road (North of St. Clair) Toronto, Ontario M6N 3P7

Єдина в Онтаріо

українська фабрика пам'ятників

- Фабрика і вистава відкриті для публіки (понад 60 пам'ятників на виставі)
- Обслуговуємо всі цвинтарі Канади і США
- Наші висококваліфіковані виконавці мають понад 300 років досвіду
- Ввічлива і професійна обслуга
- Позагодинні зустрічі за домовленням
- Домашні зустрічі можливі

Звертайтеся до власника
Андрія Лагишкі:

416-769-0674 або 1-888-836-7771

Шановні передплатники,

Редакція «Гомону України» з особливою вдячністю звертається до Вас, за вашу незмінну й багаторічну підтримку. Саме завдяки Вам наша газета вже понад 75 років залишається надійним джерелом новин та зв'язку для української громади.

Повідомляємо, що починаючи з 1 січня 2026 року, діятимуть оновлені ціни на передплату. Це рішення пов'язане зі зростанням витрат, зокрема значним підвищенням поштових послуг від Canada Post, вартості друку, матеріалів та загальних виробничих витрат.

Щиро дякуємо Вам за розуміння, підтримку та багаторічну довіру.

З повагою,
Адміністрація «Гомону України»

Категорія відправлення	Стара ціна	Нова ціна
Публікаційна пошта (Канада)	75 CAD	90 CAD
Стандартна пошта (Канада)	100 CAD	125 CAD
Відправлення до США	120 USD	150 USD
Міжнародні відправлення	250 USD	275 USD

ОБМЕЖЕНА ПРОПОЗИЦІЯ НА ДЕПОЗИТ

3.75%* 8 МІСЯЦІВ
НОВІ ГРОШІ

Кожен, хто скористається цією пропозицією, буде автоматично зареєстрований для участі в розіграші підписаного примірника *кулінарної книги Євгена Клопотенко*.

Terms and conditions apply: 8-month term only; NEW money only; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend, or withdraw this offer at any time. Offer valid from February 21 to March 7, 2026. Rates are annual and subject to change.

 416-763-8914

BCU Financial
Кредитова Спілка Будучність

СТИПЕНДІАЛЬНА ПРОГРАМА 2026

Кредитова Спілка Будучність визнає важливість освіти та волонтерства у формуванні характеру нашої молоді та наданні їй можливостей будувати краще майбутнє.

6 ВИДІВ ФІНАНСОВИХ СТИПЕНДІЙ

- ✓ Лідерська стипендія ім. Оксани Процюк
- ✓ Стипендія пам'яті Володимира Кліша
- ✓ Студентська стипендія КС Будучність
- ✓ Стипендія засновників КС Будучність
- ✓ Стипендія старшої школи КС Будучність
- ✓ Стипендія на основі фінансової потреби «Нова Будучність»

Крайня дата подання 31 березня 2026 р.
Деталі за посиланням
bcufinancial.com/scholarships

ПОДАТИ
ЗАЯВКУ